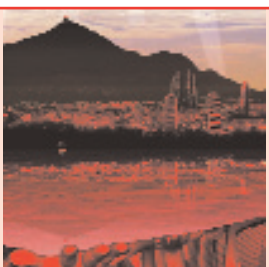

► Procés de pau a Euskadi

Roda el món // Pàgina 18

L'alto el foc d'ETA ha de permetre superar el conflicte a Euskal Herria, però per a això és imprescindible la implicació de la societat civil basca i reconèixer els drets d'aquest poble.

► 'Suburbe.net'

Espais emergents // Pàgina 21

Un col·lectiu d'artistes de l'àrea metropolitana de Barcelona compromesos amb la realitat que els envolta s'agrupa al voltant d'una web per dur a terme projectes conjunts.

► Font de la Pólvora

Expressions // Pàgina 24

Els joves del barri més deprimat de Girona realitzen un documental sobre la seva lluita quotidiana contra els estigmes i la criminalització dels mitjans de comunicació.

directa

setmanari de comunicació

núm. 2 // 26 d'abril de 2006

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

La reforma laboral amenaça el contracte indefinit

>>> De dalt a baix
Pàgines 3 a 5

El Govern espanyol ja té a punt la nova llei, pactada en secret amb UGT i CCOO // Acomiadar treballadors fixos serà pràcticament gratuït // La directiva Bolkestein culmina la liberalització del sector públic

L'objectiu de convertir Europa en "l'economia més dinàmica del món", establert a la cimera de Lisboa, sembla que es farà a costa dels treballadors i de les treballadores. Aquesta estratègia

és la que segueix la directiva europea que elimina el concepte de serveis públics. També s'hi emmarca la reforma laboral que el Govern de Zapatero està a punt de fer pública després de dos anys de negocia-

cions amb la patronal i els grans sindicats. Aquest cop seran els contractes indefinits els atacats, amb un abaratiment de l'acomiadament tal que suposa la seva pràctica desaparició.

Així està el pati // Pàgina 13

La causa penal contra els 'Tres de Gràcia' ha estat arxivada

Punt i final en el cas dels Tres de Gràcia. Els nois detinguts i maltractats a l'abril de 2002 per la brigada d'informació de la policia espanyola ni tan sols seran jutjats: ni a l'Audiència Nacional ni a Barcelona ni enlloc. En un acte judicial ferm emès aquest dilluns, el titular del Jutjat Central d'Instrucció núm. 2 del tribunal especial, Ismael Moreno, ha deixat "sense efectes totes les mesures cautelars que s'hagin adoptat", ha ordenat el sobreseïment del cas i hi ha donat carpetada definitiva. Dilluns al vespre, alguns dels més de 3.000 veïns i veïnes que es van autoinculpar a Madrid demanant ser jutjats al costat dels detinguts es trobaven per celebrar el petit triomf de la solidaritat i del suport mutu. Aquesta victòria posa en qüestió tota una política oficial persecutòria contra la dissidència política i social.

Així està el pati // Pàgina 9

Comença una cimentació il·legal al delta de Llobregat

Les excavadores treballen des del 10 d'abril reomplint de terra la llacuna natural apareguada a l'antiga llera del riu Llobregat després de la desviació de l'antic traçat. Aquestes obres són il·legals ja des dels seus inicis segons el Tribunal Suprem. L'entitat ecologista Depana denuncia que no s'ha fet un estudi d'impacte ambiental del renovat ecosistema generat espontàniament a la zona, però l'Administració ha començat a executar la sepultura literal de la llacuna. El diumenge 23 d'abril es va fer una concentració a la plaça de la vila del Prat per tal de denunciar els fets, apuntant responsabilitats a l'Ajuntament, a la Generalitat i al Ministeri de Medi Ambient. Sembla clar que els interessos d'expansió del Port de Barcelona han estat determinants.

David Fernández (Lull viu) i Edu Bayer

Editorial

Periodisme sense escrúpols

L'any passat durant les festes de la Patum a Berga es varen produir uns fets lamentables que varen acabar amb la vida d'en Josep Maria Isanta. Un grup de camorristes habituals de la comarca varen entrar al recinte de les Festes Alternatives armats amb navalles per imposar la seva doctrina. Ja eren famosos per la impunitat amb que es movien i els antecedents de múltiples pallisses i agressions. Els Mossos d'Esquadra i la consellera Tura van arribar a utilitzar la mort de l'Isanta per atacar els col·lectius organitzadors de les Festes Alternatives —grups que la mateixa consellera va anomenar antisistema—, desviant així l'atenció de l'opinió pública. No volien assumir la culpa d'haver estat durant mesos fixant i perseguint membres d'entitats llibertàries, independentistes, juvenils o simplement crítiques amb l'administració a la comarca del Berguedà, mentre l'entorn d'aquests grups extremadament agresius anava creixent amb total impunitat. Els mitjans de comunicació també han tingut un paper en tot plegat. Moltes televisions i diaris buscaven familiars i amics per rebolcar-se amb la tristesa de la mort d'una persona estimada. Però no ho van trobar, la gent més propera no els va fer el joc. Antena 3, Tele 5 o el diari ADN més recentment, van tirar pel dret. Ja que no podien entrevistar familiars de la víctima van buscar la mare i germanes d'alguns dels botxins. Dit i fet. Sense cap mena d'escrúpol aquestes dones s'han passejat per estudis de televisió explicant les proeses dels seus fills, els pressumptes assassins d'en Josep Maria Isanta.

Pensem, doncs existim

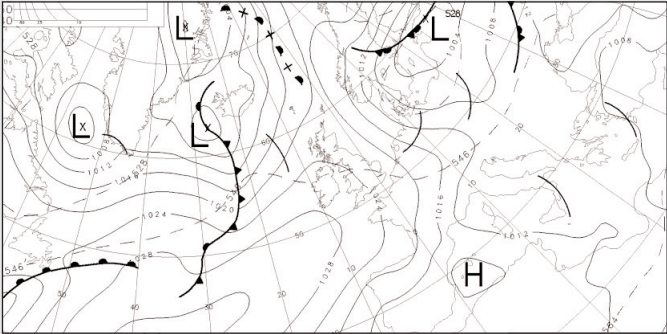
125 anys al servei del poder

Roger Palà
/directa@setmanaridirecta.info/
Especialment esperpèntic ha estat aquesta darrera setmana el sopar de gala del 125è aniversari de La Vanguardia, que han presidit els reis espanyols, amb la presència de tota l'aristocràcia catalana. Polítics, empresaris, gestors de la cultura, esportistes, músics... Tota la plana major de la política catalana —ERC i ICV inclosos— han anat a retre pleitesia al Conde de Godó. La Vanguardia és un poder fàctic amb tantes les lletres, i ho ha tornat a demostrar reunint tota l'oligarquia del país en una embafadora fira de les vanitats. El Grup Godó és un dels principals grups de comunicació dels Països Catalans. No només estableix càtedra cada matí des de les planes de La Vanguardia, que ha esdevingut un diari interclassista, company inseparable de

milers de cafés amb llet arreu del país. També ha entrat al mercat dels gratuïts, amb la compra del 30% de l'accionariat del populista i parafeixista Què!, impulsat pel grup Recoletos (ABC). I està molt ben situat en la recta de sortida de la cursa de la Televisió Digital Terrestre (TDT): té l'única llicència d'àmbit català atorgada fins al moment, i a més ha consolidat una televisió d'àmbit autònom (TV8, abans City TV) aprofitant de manera alegal una llicència de televisió local de Barcelona. Per no parlar de l'entente amb Planeta (La Razón) i el govern català, a través de l'Institut Català de Finances, per relançar el denostat Avui. El secret de l'èxit? Ser sempre fidel al poder, porti la camisa que porti. Els governs de CiU van engreixar el grup Godó amb subscipcions, subvencions i publicitat, i el tripartit no ha corregit la

tendència: de fet, l'única persona que va atrevir-se a plantar-los cara, l'exsecretari general de Presidència Miquel Sellarès, va "ser dimitit" per aquest motiu. Al mateix temps, el govern ha incrementat les ja quantioses subvencions que rebia el grup Zeta i l'arrelleria mediàtica del PSOE-PSC. L'alternativa? La construcció des de la base d'uns mitjans que esdevinguin petits contrapoders, a cada barri, ciutat i comarca. I més tard a tot el país. Però també exigir als governs de torn que no malbaratin els nostres impostos inflant els pressupostos de tota l'oligarquia mediàtica de sempre i es dediquin a gestionar polítiques a favor d'uns mitjans lliures, independents, plurals i democràtics. Objecció fiscal a La Vanguardia, també.

L'oratge: Ambient assoleïat

Situació sinòptica prevista per dissabte 29 d'abril a migdia.

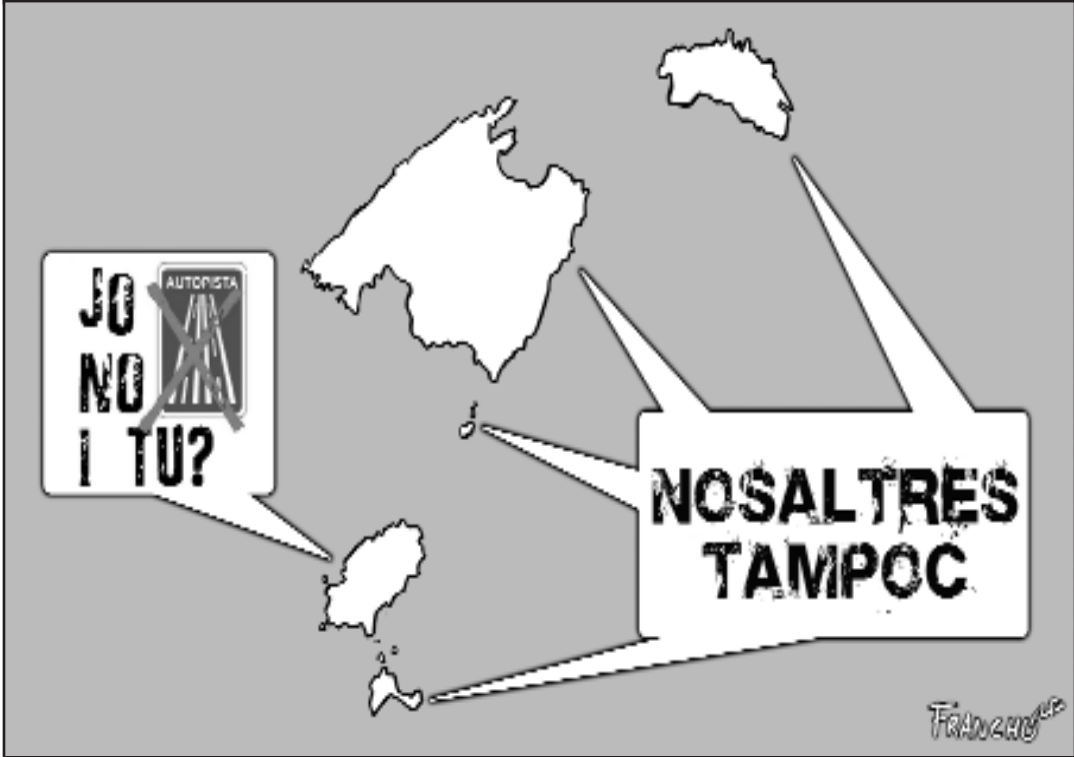
L'anticicló de les Açores efectuarà un bloqueig de les baixes pressions de l'Atlàntic. En general, els vents seran del nord, nord-est però molt suaus. Tindrem temperatures plenament primaverals, una mica fresques de nit. Es poden produir alguns ruixats tempestuosos a les proximitats de la serralada transversal divendres i dissabte a la tarda. Poden arribar pluges a partir de dimecres a la tarda.

Dijous 27: Ambient assoleïat, temperatures diurnes entre els 22 i 24 graus. Ambient sec a l'interior i lleugerament humit a la costa. Nit fresca.
Divendres 28: Divendres hi haurà una mica més de núvols. Entre el migdia i la tarda hi haurà alguns ruixats febles a punts del prelitoral del Vallès i la Selva.
Dissabte 29: Entrarà una mica de vent del nord, bufarà suau tramuntana, amb força 4-5. Les temperatures baixaran un parell de graus. Núvols al Pirineu central.
Diumenge 30: Ambient assoleïat i temperatures a l'alça. Alguns punts de la costa compresa entre el Maresme i el Baix Camp poden tenir boires o boirines al matí.
Dilluns 1: L'ambient continuarà amb temperatures suaus i els cels força clars. Els vents començaran a girar a garbí i migjorn.
Dimarts 2: Començaran a aparèixer núvols alts i mitjos per Terres de Ponent i les comarques de l'Ebre. Temperatures estables i vents de garbí suaus.
Dimecres 3: Els núvols seran més espesos al llarg del dia i especialment a la costa. Els vents de migjorn i xaloc es reforçaran. Les pluges començaran a caure.

Com s'ha fet?

Sobta de vegades veure retrats de gent treballadora a les portades dels periòdics. Tot depèn des d'on mires les coses. El guió marca els protagonistes habituals, dictadors de la política i l'economia. De tant veure'ls se'ns fan familiars i dissimulen la condició de tecnòcrates quan riuen, quan fan una ganyota, quan se'ls agafa in fraganti o quan saluden al públic. Inclús el 1er de Maig ocuparan la primera fila de les portades aquells que tenyeixen de gris el significat d'aquest dia. En un altre ordre de coses, sembla ser que el tema il·lustrat a la portada del número 1 de DIRECTA, l'incendi de Vandellòs, ha causat sensació al Departament d'Interior. Divendres 21, el mateix dia que Montserrat Tura reconeixia finalment la possibilitat de la hipòtesi defensada pel grup ecologista GEPEC, algú trucava des d'aquest departament a la redacció de DIRECTA i deixava un missatge per saber on podia comprar el periòdic. Dos dies més tard, a la recepció oficial del President de la Generalitat del dia de Sant Jordi, un company d'aquest setmanari repartia exemplars entre els assistents quan la consellera li va treure un de les mans: "Nosaltres no mentim, la investigació segueix oberta", va dir. En aquest cas, només vam donar veu i crèdit a una versió dels fets prou versemblant com per ser amagada inicialment. El temps ens ha donat la raó. Els i les il·lustradores també s'han posat les piles, aquesta setmana han començat a coordinar la feina després de les minivacances i ens diuen que la ploma i el llapis desborden creativitat. El dia que tancàvem l'edició ens arribava la notícia de l'arxiu de la causa dels Tres de Gràcia, això va fer saltar un tema que havíem inclòs a la secció d'Així està el Pati. No patiu que al número 3 hi serà. El plànol del temps va rebre crítiques al número 1 ja que hi reflectíem les línies divisòries dels Estats. En aquest número hem eliminat les fronteres, ja que els vents i les pluges no entenen d'aquest tema. La setmana en que es compleix un any de la mort d'en Josep Maria Isanta també hem volgut recordar aquells fets, per denunciar el paper que han jugat les institucions i els mitjans de comunicació. Evidentment, tot plegat ho hem fet també amb les corresponàlies que especialment durant la jornada de Sant Jordi han fet un esforç per fer arribar el setmanari DIRECTA a més d'una vintena de punts de Catalunya, Perpinyà i Menorca. Continuem caminant.

El racó il·lustrat

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL 25 D'ABRIL

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- **No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- **Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

15 anys de reformes laborals

- ◀ 1992 ▶ Retallada de les prestacions d'atur
- ◀ 1994 ▶ Legalització de les ETT
- ◀ 1997 ▶ Abaratiment de l'acomiadament de menors de 29 anys i majors de 45
- ◀ 2001 ▶ Ampliació del contracte parcial i flexibilització de la jornada
- ◀ 2002 ▶ Eliminació del subsidi agrari

EUROPA // DIRECTIVA BOLKESTEIN

El que ens ve a sobre

El Govern, la patronal i els sindicats oficials negocien en una quasi clandestinitat una nova reforma laboral; el Parlament Europeu dóna llum verd a la directiva Bolkestein de liberalització dels serveis públics. Sembla que no vénen bons temps per als drets dels treballadors

David Fernández (L'últim viu) i Edu Bayer

➤ **Guillem Sánchez i Barrull**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Els drets laborals i socials continuen en caiguda lliure a la Unió Europea. La regió que fins fa ben poc es mostrava ufana del seu model social enfront de l'ultraliberalisme dels Estats Units ja fa temps que ha decidit seguir el model del gegant nord-americà. Així, les directives privatitzadores, desreguladores i liberalitzadores s'han anat seguint l'una darrere l'altra. L'última reblada al clau es diu Directiva de serveis del mercat interior europeu, més coneguda per *directiva Bolkestein* en "honor" al seu impulsor, el comissari Fritz Bolkestein.

L'estratègia de Lisboa

La cimera intergovernamental celebrada a Lisboa l'any 2001 es planteja la necessitat de "convertir la UE en l'economia més dinàmica i competitiva del món", el que s'ha conegut per l'*estratègia Lisboa*. I per aconseguir-ho el primer que cal fer és reduir a la mínima expressió els drets socials, laborals i mediambientals dels europeus.

Així, la directiva Bolkestein s'emmarca de ple en aquesta línia, en convertir en un mercat més la gran majoria dels serveis públics. Quins? Doncs això no se sap, ja que la directiva els divideix entre el que són considerats serveis

La directiva pretén convertir en un mercat més la majoria dels serveis públics

d'interès general (SIG), que se salvarien de la desregulació, i els serveis d'interès econòmic general (SIEG), "que corresponen a una activitat econòmica i que estan oberts a la competència". La definició de cada servei en l'un o l'altre sector queda a decisió de cada estat, però poden incloure qual-sevol, incloent-hi la sanitat, l'educació o les pensions.

Els polítics europeus són conscients de la impopularitat de mesures com aquesta; de fet, ja es va endarrerir la seva presentació perquè no coincidís amb el referèndum francès sobre la Constitució europea, i no servís com a argument del "no". Ara, el text aprovat en primera lectura el passat 14 de febrer pel Parlament Europeu en rebaixa alguns dels articles més polèmics, com és el "principi del país d'origen", segons

el qual, el dret laboral d'un treballador no seria el del país en el qual treballa, sinó el del país on té la seu social l'empresa que el contracta.

Ja han estat nombroses les mobilitzacions arreu de la Unió. La més nombrosa fou el mateix 14 de febrer a Estrasburg, quan més de 50.000 persones es van manifestar convocades per la Confederació Europea de Sindicats.

El PSOE hi torna

Mentrestant, a Madrid es negocia una nova reforma laboral que té com a punt més polèmic l'abaratiment de l'acomiadament, en reduir de 45 a 33 dies la indemnització per any treballat, i de 42 a 24, les mensualitats de quantitat màxima. També podria incloure, però, altres mesures,

com ara la supressió de l'autorització administrativa en l'acomiadament col·lectiu, l'eliminació del dret a readmissió, la creació d'un nou contracte per a les subcontratacions o l'augment del finançament als empresaris que contractessin.

Aquesta reforma s'està nego-

La nova reforma laboral s'aprovarà amb el suport de CCOO i d'UGT

ciant pràcticament en secret, i és molt il·lustratiu que als webs de CCOO i d'UGT no hi hagi cap document amb les seves propostes. Només Comissions ha emès un breu comunicat en què denuncia que "la patronal ha proposat un contracte bastant similar al contracte de primera feina francès". Els mitjans de comunicació tampoc no n'han informat gaire.

Tot i això, ja han començat les mobilitzacions per denunciar el que s'està tramant. Així, el 19 de novembre, 31 sindicats de classe reunits a Granada van engegar una campanya estatal de mobilitzacions, i la CNT va realitzar una manifestació a Madrid l'1 d'abril, que va aplegar més de 5.000 persones segons els mateixos convocants.

La reflexió

No és possible reformar contínuament el mercat de treball

➤ **Desiderio Martín Corral**
Comissió contra la Precarietat de CGT

La lògica actual subordina els salaris a la possibilitat de creixement econòmic i a la inversió segura del capital. Així, la nova configuració del mercat de treball homogeneïtza les

condicions laborals perquè compleixen aquesta condició.

La flexibilitat suposa la ruptura de les relacions estables entre el treballador i la seva feina, instaura un règim de segmentació, de fragmentació, i s'aconsegueix tant increment de la productivitat com contenció salarial.

La inseguretat i la precarització s'instal·len com un tret permanent aconseguint l'homogeneïtzació a la baixa de les condicions de feina. La flexibilitat ha inspirat, amb matisos, tota la legislació laboral dels últims 30 anys. Uns canvis legislatius que representen la legalitat aplicada amb mà de ferro sobre les classes assalariades.

» Aquesta jornada recorda la gran vaga que el primer de maig de 1886 es va celebrar a Chicago (EUA) reclamant la jornada laboral de vuit hores. Llavors, més de 300.000 treballadors van seguir la convocatòria dels sindicats anarquistes, que van acabar amb forts enfrontaments en els quals van morir alguns policies i molts treballadors_

» A causa d'aquests fets es va produir el judici farsa contra vuit dirigents sindicals que van ser condemnats a mort i executats. Des de llavors han estat coneguts com els "màrtirs de Chicago". El 1889, la Segona Internacional el declararia el Dia Mundial de la Classe Treballadora_

BARCELONA // 1 DE MAIG

Reinventant el Primer de Maig

Des de fa més d'un segle se celebra arreu del món la Diada del Primer de Maig com un símbol de la lluita per l'emancipació de la classe treballadora, i també s'adapta als canvis socials que aquesta pateix

Bloc immigrants a la manifestació de l'1 de maig de 2004

Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/
M algrat el procés d'integració que ha sofert, encara és una data amb un fort contingut subversiu i de combat, i tot i que podria semblar que no hi pugui haver res a inventar, el cert és que en els darrers anys la classe obrera i les condicions de treball han sofert canvis importants que es volen visualitzar en aquesta convocatòria.

Així, per tercer any consecutiu es convoca a Barcelona la manifestació MayDay, en un moviment coordinat a diferents ciutats europees, que tracta d'actualitzar les reivindicacions de la data i, sobretot, acostar-la a amplis sectors de treballadors precaritzats, molt allunyats de les formes organitzatives, els discursos i les demandes dels sindicats, sovint ancorats en la defensa dels segments obrers amb un contracte fix. Per Josep Bel, de la Xarxa contra el Tancament d'Empreses i la Precarietat aquesta és una manifestació que ha de servir per "recuperar l'esperit combatiu del Primer de Maig, on es visibilitzin totes les cares de la precarietat, tant a les empreses com als barris", i és per això que unifica

La iniciativa reprèn la Resistència Anticapitalista de finals dels 90

tant reivindicacions laborals com la readmissió dels acomiadats a SEAT, i d'altres més socials com, per exemple, la denúncia de l'ordenança de civisme barcelonina.

Els precedents

La idea de realitzar una manifestació la tarda del dia 1, unitària i clarament anticapitalista és una mica més antiga. Durant la segona meitat de la dècada dels 90, la plataforma Resistència Anticapitalista, integrada per col·lectius autònoms, llibertaris i independentistes, va realitzar convocatòries diversos anys, arribant a reunir fins a 2.000 persones i, en

algunes ocasions, acabant amb enfrontaments amb la policia. El 2001 es realitzà per últim cop la Resistència Anticapitalista.

La iniciativa no es reprendria fins al 2004, ara sota el nom de MayDay i amb forts canvis en el seu plantejament. La idea de celebrar l'1 de maig amb aquest nom i aquest plantejament arriba de Milà, on ja feia alguns anys que un creixent moviment de lluita contra la precarietat, aliat amb altres col·lectius com sindicats de base, immigrants o centres socials realitzava amb èxit una manifestació de caràcter nacional. Entendre la proposta a Barcelona s'entenia, en part, dins de la lògica internacionalista que ha marcat des de sempre el moviment obrer en general i el 1r de maig en particular. I de fet, sembla que aquesta és una lògica que continua viva, doncs ja són més de 15 ciutats europees on es convoca el "dia de la precarietat".

Un altre canvi respecte a la Resistència Anticapitalista serien les aliances buscades, que trenca-rien els esquemes més clàssics, "buscant unir els moviments no en base a unes senyals identitàries, sinó a un treball material, pràctic, de visibilització i influència de diferents lluites",

segons l'anàlisi d'un dels impulsors; objectiu que "no seria totalment aconseguit, doncs encara els blocs serien més ideològics que temàtics, però esperem que això sigui un procés gradual que es vagi entenent".

Així, al MayDay de Barcelona es trobarien, com al de Milà, sindicats de base, immigrants i membres de cases okupades, a més d'altres espais molt forts com són l'anarquista i l'independentista. Enguany, encara es vol anar més enllà, i tractar de sumar altres col·lectius tradicionalment allunyats dels moviments socials, com el de les treballadores del sexe afectades per l'ordenança cívica de l'Ajuntament barceloní.

La fórmula funciona

Les dues primeres convocatòries van aplegar unes 10.000 persones segons els convocants. Xifres a part, l'acció va sumar tanta gent com la manifestació "oficial" organitzada per UGT i CCOO. Per ser un acte clarament anticapitalista i antisistema no està gens malament. Tot i això, o potser precisament per això, el silenci mediàtic al seu voltant va ser total, aquestes manifestacions mai van existir. El que sí van existir,

desgraciadament, fou la pressió policial, que l'any 2005 intentà provocar el trencament de la manifestació amb la detenció del camió del Bloc Negre; l'estratègia, tot i que generà tensió i confusió, no reeixí, i la manifestació es realitzà amb èxit..

De totes formes, l'espai de "l'altre 1r de maig" encara no està totalment consolidat, i són habituals els debats, derivats del fet que es troben col·lectius molt diferents i que comparteixen pocs espais de treball en comú.

De totes formes, segons Bel, "s'està creant una xarxa que coincideix més cops al llarg de l'any, però si això ha de confluïr en una estructura permanent dependrà de la voluntat de la gent, i en tot cas serà un procés molt llarg".

CONVOCATÒRIES

28 D'ABRIL

> Gramenet del Besòs
19.30h Plaça de la Vila
> Vilafranca del Penedès
20h Pl. de la Vila
> 30 d'abril Cornellà
18h Pl. de l'Església
> Sabadell 19h30 Pl. Ajuntament

1 DE MAIG

Barcelona:

May Day, 18h Plaça Universitat
Bloc Negre, des de les 11 h a Cotxeres de Sants
CGT, Ronda Sant Antoni amb c/Hospital 11.30h
CNT, 11h. Arc de Triomf
Intersindical-CSC 12h Pl. Goya
CCOO i UGT, 11h30
Rda St Pere \ Pg Gracia
USOC, 11h45 Pl Universitat

Lleida:

CGT, Plaça del Treball 12 h.

Tarragona:

CGT, Plaça Imperial Tarraco 19 h

Girona

12h Pl Independència:

Castelló:

CGT, 11h. Pl Ajuntament

València:

CGT, 12h. Pl St Agusti

Alacant:

11h30 Insitut Jorge Juan

Vinaròs:

Plaça de l'Ajuntament 11.30h

Port de Sagunt:

CGT 12h Pl 1er de maig

Palma:

CGT 11h30 Pl. Espanya

Menorca:

CCOO 13h Camping de Son bou

Perpinya:

10h Pl Catalunya

15

«PAÏSOS EN VAGA»

«MÉS DE

100

PORTS ATURATS»

10.000

TREBALLADORS A LA MANIFESTACIÓ
INTERNACIONAL A Estrasburg

1.500

VENIEN DE CATALUNYA

PORTS D'EUROPA // **ELS ESTIBADORS ATUREN LA LIBERALITZACIÓ**

Lluitar val la pena

Guillem Sànchez i Barrull

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una vaga que paralitza tots els ports europeus, una manifestació internacional amb més de 10.000 participants i amb durs enfrontaments amb la policia, dos artefactes incendiàries al Port de València... Amb aquestes dades podria semblar que recordem les lluites sindicals de la dècada dels 70, però això ha passat en els darrers mesos sense que cap mitjà de comunicació li hagi semblat massa rellevant.

Aquest és un conflicte que s'ha de tenir molt en compte per dos motius; el primer perquè és un dels escassos cops en que s'atura una directiva europea privatitzadora. L'altre és que aquesta "proesa" l'ha aconseguit una sòlida xarxa internacionalista i solidària a nivell europeu, marcant un exemple de com hauran de ser les lluites socials si es pretén evitar que a Europa s'imposi el model ultraliberal.

Una victòria molt treballada

*cada dimarts
traiem la xixarra
i expliquem a
tothom el que
s'ha decidit*

Is protagonistes d'aquesta història són els estibadors, un ofici històricament maltractat però que avui té un dels millors convenis. "Vam dignificar la professió a base de molta lluita" afirma Julio Navarro, coordinador de la zona catalanoblear de la Coordinadora Estatal dels Treballadors del Mar (CETM), "abans ningú volia que el seu fill fóra estibador, i ara tothom vol que continuï l'ofici".

Els portuaris barcelonins tenen un sindicat propi, l'Organització dels Estibadors del Port de Barcelona (OEPB) que compta amb els 21 delegats del Comitè d'Empresa i té el suport unànime dels treballadors. Però això no és gratuït, ha estat curosament treballat per anys de sindicalisme de base, molt diferent al de les grans centrals.

di:\directa\redaccio\p1\dockers.tif

Pau Coll / Ruido

Treballador del Port de Barcelona

Segons Navarro i Josep Deop —secretari de l'OEPB— "nosaltres no tenim alliberats ni burocràcia, els delegats sindicals anem a la feina cada dia i totes les decisions es prenen en assemblea i l'endemà s'informa el conjunt de la plantilla, cada dimarts de l'any, hi hagi mobilitzacions o no, traïem la xixarra (megàfon) i expliquem a tothom el que s'ha decidit".

Sense aquesta feina de formigueta no s'entendria per què el col·lectiu és un dels més units i, per exemple, quan convoquen a una vaga no els calen piquets: "senzillament a ningú se li acut anar a treballar" continua Navarro.

Aquesta organització s'estén a nivell estatal a través de la CETM, que representa el 87% del sector, conformant una interessant experiència d'autoorganització obrera, on cada port té un vot i fortament oposat al model de CCOO i UGT, perquè, en les seves paraules, "on hi tenen implantació hi ha pitjors condicions laborals". Però no volen ser un sindicat corporatiu, i

tracten de fomentar la consciència de classe mitjançant la solidaritat amb tot tipus de lluites; l'última: amb els camperols andalusos després de les càrregues policials que van patir arran del premi a la Duquesa de Alba.

Des de l'any 2000 han creat el Consell Internacional d'Estibadors (la IDC, en les seves sigles en anglès), reafirmant la voluntat internacionalista de la professió i que ha estat clau a l'hora de derrotar la directiva europea.

Un atac a la professió

És que la Directiva proposada per la Comissió de Transports de la Unió Europea, presidida per l'espanyola Loyola de Palacio ha estat considerada un atac a l'existència mateixa del portuari. "El que volen és acabar amb un col·lectiu organitzat", segons Navarro, "i substituir-lo pels mariners, que estan pagats molt pitjor, amb tot el que comporta per a la seguretat laboral, amb l'excusa de la liberalització el que es pretenia era fer una regu-

lació d'ocupació". Per això, el 17 de gener es van paritzar tots els ports europeus simultàniament per primera vegada a la història. Dies després, el Parlament Europeu rebutjà per àmplia majoria la proposta de Directiva (la segona en els mateixos termes en tan sols dos anys) tornant-la a paritzar.

Dissortadament, sembla que les amenaces no han acabat per als estibadors, i ara s'enfronten a

la Llei de Modificació de Ports, impulsada pel Secretari General de Transports, Fernando Palao. Les línies generals de la Llei s'assemblen bastant a la Directiva, i és que, segons denuncien, en aquesta matèria PSOE i PP són idèntics.

Així que aquest capítol no està tancat, i hauran d'estar a l'aguait a les properes batalles en defensa de la dignitat dels portuaris.

d

"Mai més tornarem a caminar sols"

L'any 2000 es funda a Tenerife la Internacional Dockworkers Council (IDC), o Consell Internacional dels Estibadors, que en tan sols cinc anys ja suma més de 50.000 treballadors dels cinc continents, amb un plantejament internacionalista i de suport mutu que ha estat clau en l'enfrontament amb la Comissió Europea. Per Josep Deop és "una experiència increïble, a nivell mundial, i que irradia des de Barcelona".

La idea de l'IDC neix arran de la privatització del Port de Liverpool el 1995. 500 portuaris i les seves famílies van estar un any acampats en protesta. Malgrat la seva persistència i la solidaritat que van rebre, van haver de cedir. D'aquesta derrota en van aprendre que sense una eina solidària permanent els seria impossible defensar-se col·lectivament. Així, "de la derrota de Liverpool naixeria la victòria de la Directiva" s'afirma en el comunicat de commemoració dels 10 anys d'aquells fets. I "mai més tornarem a caminar sols" esdevindria l'essència de la IDC.

publicitat

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs
...

Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@iberet.com

WWW.DIAGONALPERIODICO.NET

Diagonal

PERIÓDICO QUINCENAL
DE ACTUALIDAD CRÍTICA

distribuidora anarquista

EL GRILLO
LIBERTARIO

www.nodo50.org/elgrilloliberal
elgrilloliberal@nodo50.org
AC. 287 (08940) Cornellà de Llobregat
c/1 linars nüm. 44, Cornellà de Llob.
Telèfon 933 755 853

Cafè-Restaurant-Llibreria

Miquel Ricomà, 57
938600789 Granollers

Pâtisserie

Especialitat en Petonets
c/ La Cort 18 43800 Valls Telèfon 977 601 468

Impressions

Lampides. Activista /lampides@moviments.net/

Barcelona és antisistema... i potser alguna cosa més. Un text per fer pensar

¿I si és cert? I si Barcelona és antisistema?

I què és antisistema? Qui són els radicals de qui tant es parla? Qui són aquestes imatges que crea la premsa? Qui s'atreveix a donar-nos veu?

Potser antisistema no és el que fan creure. Potser antisistema és una altra cosa que el botellón, els aldarulls al carrer i molestar als veïns. Una altra cosa que va més enllà, molt més.

Antisistema som les que ja no sols demanem "per favor, pari el tren, que jo baixo" com deia en Groucho, sinó que volem canviar el recorregut. Som les que ens hem cansat de tancar els ulls, d'empassar-nos la irrealitat amb què ens bombardegen, que ja ens hem cansat d'anar vivint dient el "va com va". I de fet som més que antisistema, i de més enllà de la mateixa Barcelona. Som les que treballem per construir formes de fer diferents.

I què vol dir això? No són idees vagues, utopies de manual i manifestacions de colors. Són quotidianitats que construïm dia a dia: som les dels ateneus populars, dels centres socials autogestionats, de les cooperatives de consum, dels hortets comunitaris, de les assemblees de barri, de les coordinadores antimoobing. Som antiglobis, hackers, agroecològics, antimilitaristes, antifeixistes, artistes, cooperativistes, pacifistes, queers, urbans, inde-

pes, llibertaris, anarquistes, okupes de totes menes, veïns i veïnes, feministes, insubmissos, zapatistes... i no pararem de donar-nos noms –i perdoneu les que no hi sigueu.

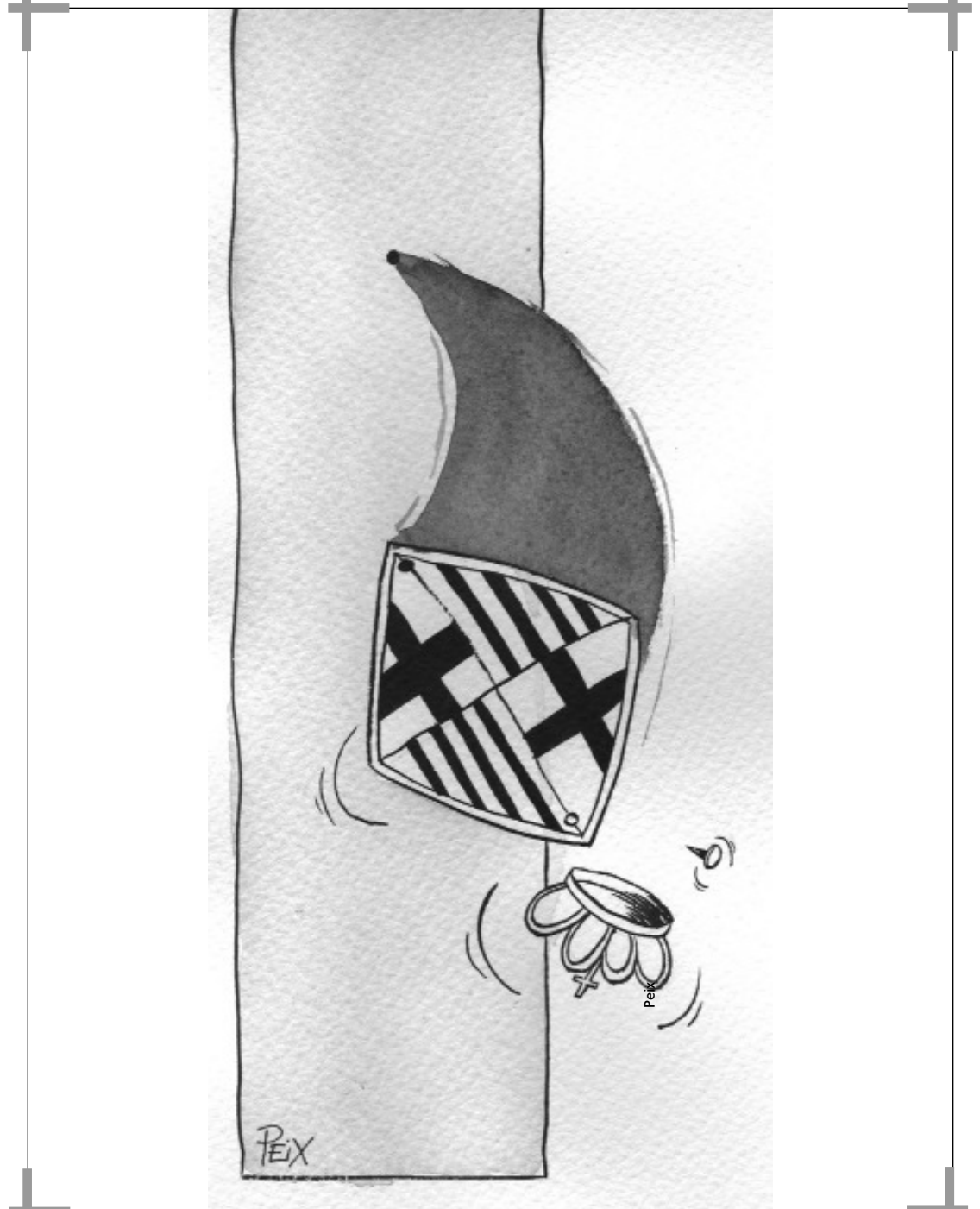
Alternatius en general, amb pintes o sense pintes. I és que no és cosa d'estètica, sinó d'ètica, de la militància del dia a dia. Som anticapitalistes, sabem que hi ha un més enllà que la democràcia representativa, i pensem en allò de "per a tots tot, res per a nosaltres". Treballem en l'horitzontalitat, el consens i la llibertat. I ho portem a la pràctica, com podem, com volem.

No tenim líder, ni bandera, ni color, ni forma. I sí, tenim alguns violents, però també força infiltrats –que encara en són més, de destralers–, i algunes absències, que resisteixen a la presó.

Ens movem, ens connectem, però potser no prou, ni prou bé. Potser no tenim un únic model, però sabem que en la confluència entre totes és on hi ha la clau de volta. I ens mouen moltes coses, ens mou l'esperança, i també la ràbia i la impotència, i sobretot la convicció que s'ha de resistir, reclamar i construir fins al final.

Però no tenim la veu. No ens la deixen. Els mitjans només se'n aboquen quan hi ha sensacionalisme, quan hi ha batalles campals i cops amb la policia.

I se'n retreu que no volem negociar, però no es pot entaular consens quan l'altre té el monopoli de la violència. La violència de la força, i també la violència que no deixa blaus al cos, però que ens precaritzava l'existència a força de feines escombraria, lloguers abusius, l'especulació urbanística, la privatització de l'espai públic o que tota la vida passi pel consum, el consum fins a la

mort.

Si sou valents, doneu-nos la veu, deixeu-nos un espai per discutir en peu d'igualtat. Deixeu-nos explicar quines

són les nostres propostes, deixeu-nos ensenyar que podem construir entre totes altres formes de vida més lliures, justes, sostenibles,

i felices.

O potser us fa por que la força de la paraula us canviï els esquemes? Som al carrer, som arreu.

*Ser
alternatiu
no és cosa
d'estètica sinó
d'ètica*

Marc Martí. Sociòleg /opinio@setmanaridirecta.info/

Què es crema al Poblenou?

El passat quatre d'abril es van cremar dues naus tancades amb pany i clau del conjunt industrial de Can Ricart en el Poblenou. Curiosament durant l'hora que el vigilant estava dinant. Poques hores més tard que l'Ajuntament, després de permetre la pèrdua de 250 llocs de treball en el barri, anunciés un petit avanç en la seva preservació. I bastants mesos després de que els veïns denunciessin l'estat d'abandonament d'un valuós conjunt que ha de continuar donant vida al

passat, al present i al futur dels habitants de Barcelona.

El foc i el Poblenou sembla que mantenen una estreta relació des dels seus orígens: present en les calderes que feien funcionar la maquinària de les fàbriques, en la crema d'edificis religiosos durant la setmana Tràgica del 1909, en els bombardejos franquistes sobre les indústries col·lectivitzades. Un foc a vegades sorgit de l'esforç, d'altres de les humiliacions i l'opressió, d'altres de la injustícia. L'escriptor

*El 22@
promet un
futur de
treball. Que
la riquesa no
se l'emportin
els de sempre*

Italo Calvino, imaginant la ciutat invisible de Zanobia, descriu prou acuradament el que des del meu punt de vista avui està en joc a Can Ricart: "es inútil decidir si ha de clasificarse a Zanobia entre las ciudades felices o entre las infelices. No tiene sentido dividir las ciudades en dos clases, sino en otras dos: las que a través de los años y las mutaciones siguen dando su forma a los deseos y aquellas en las que los deseos, o logran borrar la ciudad, o son borrados por ella". El Poblenou

històricament ha estat un barri lluitador per fer que els desitjos transformessin una realitat de dures expectatives. Una realitat de contaminació, d'inundacions periòdiques, de barraquisme, de falta crònica d'equipaments. El Pla 22@ promet un futur de treball, riquesa i pulcritud. Si és així, que la riquesa no se l'emportin els de sempre i que la ciutat no esborri els desitjos de les persones que l'estimen i sobretot, dels que la viuen.

Romeo Gavarra. Activista socioecologista

/opinio@setmanaridirecta.info/

La utopia socioecològica

La transformació social vindrà. I ho farà fruit de la pròpia caiguda del sistema capitalista –que actualment adopta la forma de la globalització neoliberal–, del seu propi col·lapse. I fruit de la construcció (entre totes i tots) d'un nou sistema d'organització social on hi hagi realment llibertat, solidaritat i igualtat.

Una nova societat guiada pels principis de la sustentabilitat ecològica i la racionalitat ambiental, de la justícia social i la democràcia directa, de l'ètica (altres poden parlar de valors morals o espirituals) i els drets humans...

En definitiva, una societat eticoecològica.

La transformació social vindrà. Cada cop és més a prop. I necessitarà dels conceptes (idees i praxis) de la Utopia Socioecològica.

Utopia que deixarà de ser-ho quan hi arribem.

Thomas More va crear el terme "utopia" que significa literalment "allò que no està a cap lloc" (tópos). Es diu "utòpic" a tot ideal –especialment, a tot ideal de societat humana– que se suposa màximament desitjable, però que molts cops es considera "inabastable". Equival a modelic, a perfecte.

Escriu Eduardo Galeano a Memoria del fuego. Los nacimientos:

Amberes. 1515.

"...Una nit d'estiu, davant del moll, Tomás Moro coneix o inventa a Rafael Hithloday, mariner de les naus d'Amèrica

Vespucio, que diu que ha descobert l'illa d'Utopia en alguna costa d'Amèrica.

Conta el navegant que a Utopia no existeixen els diners ni la propietat privada. Allí es fomenta el menyspreu per l'or i el consum superflu i ningú vesteix amb ostentació. Cadascú lliura als magatzems públics el fruit del seu treball i lliurement recull el que necessita. Es planifica l'economia. No hi ha acaparament, que és fill del temor, ningú coneix la fam. El poble tria el príncep i el poble pot deposar-lo; també tria els sacerdots. Els habitants d'Utopia abominen de la guerra i els seus honors, encara que defensen feroçment les seves fronteres. Professen una religió que no ofèn la raó i que rebutja les mortificacions inútils

La transformació social vindrà. Cada cop és més a prop. I necessitarà dels conceptes de la Utopia Socioecològica

Quechua

i les conversions forçoses. Les lleis permeten el divorci però castiguen severament les traïcions conjugals, i obliguen a treballar sis hores per dia. Es comparteix el treball i el descans; es comparteix la taula. La comunitat es fa càrrec dels nens mentre els seus pares estan ocupats. Els malalts reben tracte de privilegi; l'eutanàsia evita les llargues agonies doloroses. Els jardins i les hortes ocupen el major espai i a tot arreu sona la música."

Allò que no es troba en cap lloc és la societat èticoambiental, socioecològica. Durant aquests mesos intentarem transmetre en què consisteix,

quines són les seves bases teòriques i pràctiques.

Però per anar obrint boca –només una mica–, podem dir que un dels seus fonaments és la visió transversal, holística de la realitat, que vol integrar tot el ventall d'aspectes que influeixen en el sistema d'organització social: aspectes econòmics –descrits àmpliament pels economistes crítics i ecològics en el que anomenen l'ecologia social; aspectes socials, culturals, històrics; aspectes d'humanitat, valors humans, morals, ètics, espirituals...; aspectes ecològics, biofísics, naturals, ecosistèmics, de sustentabilitat, de racionalitat ambiental; aspec-

tes democràtics, participatius, de presa de decisió...

Tots aquests factors s'han de considerar de forma integral, holística en el nou paradigma que vindrà.

Destacar que la societat eticoecològica futura no s'assolirà mai si no revisem en profunditat els mecanismes de presa de decisions mitjançant instruments reals de democràcia directa.

La crisi social i ambiental dels nostres dies no serà superada sinó superem la crisi aberrant democràtica.

Finalment vindrà i transformarem la societat en humanitat.

Fins aleshores: resistència, rebel·lió i revolució.

Joan Julibert. Periodista

/opinio@setmanaridirecta.info/

La protecció dels febles

Les democràcies europees es caracteritzen per unes estructures de poder, que allunyats de les jerarquies totalitàries conformades pel més fort, es caracteritzen per una vocació de repartir justícia i controlar que tothom la compleixi.

Si hi ha algú que necessita aquesta empara, són precisament els que menys tenen. Per exemple, els immigrants. Han arribat aquí amb una mà al davant i una altra al darrere. No tenen res i per tant no es poden considerar propietaris. Pels governs, seguint la bona lògica de la tradició democràtica contemporània a Europa, haurien

de ser el principal objectiu. És clar que de vegades els objectius es confonen, i aquest és potser un dels problemes que mostra la democràcia entesa com un sistema numèric. De moment, els estrangers són minoria i per tant no representen un gruix important que contraresti els vots que podria perdre aquell que en defensa els seus drets. Els governs depenen dels partits i els partits dels vots. Aquí tenim la quadratura del cercle.

Així doncs, es dona la paradoxa que aquells pels quals els governs són més incòmodes, perquè només els volen perquè

El vot dels immigrants hauria de ser el principal objectiu dels governs

els protegeixen allò que tenen, aquells per qui la tasca d'un executiu queda reduïda a la seguretat, són els que elegeixen els governs. I aquells per qui més es justificaria el fet que hi hagi qui els mani, és a dir qui protegeix i potenciï els seus drets a partir d'una redistribució justa no el tenen.

Així, no és estrany que fins i tot la socialdemocràcia es fixi més en les polítiques de seguretat, que no pas en les de la redistribució. No és estrany que un ministre d'Interior sigui avui més important que un d'Afers Socials o Educació, i un de Defensa més

practicament que un de Sanitat o de Treball. I no és que la seguretat no sigui un element de benestar social, que ho és. Però la impressió és que els governs actuen avui pensant més en què els qui li donen o li prenen poder, que són els que posseeixen i, per tant, volen seguretat. Tenint en compte que cada vegada és més gran el nombre de desheretats, com menys redistribueixin, millor. Es curiós, doncs, que qui més necessita govern, no tinguin dret de vot, perquè sense aquest dret difícilment podran aconseguir els altres drets.

publicitat

C.C.LA FÀBRICA
oberta tots els dies

menges
concerts
exposicions...

Carretera de Juià nº 46
CELRA (Gironés)
lafabrica@girona.com
972 493 060

Lapsus Espectacles
Sensibilització i crítica social
www.lapsus.espectacles.com
info@lapsus.espectacles.com
93.310.60.95

Associació Cultural El Raval
El Lokal
llibres, contrainformació
revistes, música,
samarretes, pedaços...
Lloc i
març: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
Lloc i
dilluns a divendres de 17 a 21h
c/ de la Cora 101s 08001 Barcelona
Tel: 93 329 06 43 Fax: 93 329 08 58
elokal@pangea.org

productesde
laterra.com
El portal de venda de
productes dels PPCC
★ preus especials
per a col·lectius
www.productesdelaterra.com

LA FORNAL
associació cultural
c/ de Sant Julià 20 Vilafranca del Penedès
obert de dimarts a divendres a partir de les 15h
dissabte, diumenge i festius a partir de les 18h
aclafornal@gmail.com

Navegant per la xarxa

Benemèrita on line

els fòrums d'internet dels mossos d'esquadra poden tenir autèntiques perles com les publicades al número 1 de DIRECTA. Però hi ha altres cossos de seguretat que no tenen res a envejar. Un d'ells és el de la Guàrdia Civil.

A un dels espais d'opinió de la Benemèrita, concretament a forodelguardiacivil.com, hi pengen un acudit sobre la mort d'Arnaldo Otegi amb un títol molt sucós per a alguns dels participants al fòrum: "Muere Otegi". Les aportacions respostes són molt diverses quan veuen que es tracta d'un acudit i no d'una notícia real...

Un tal Pinfano, decebut, escriu "pensava que era veritat... Cony! Em considero un toi tranquil però quan sento el nom d'aquest merda em bull la sang. Ja es podria morir!!!"

Lukas és del mateix parer: "Muere Otegi. Quan he vist aquest titular una immensa alergia m'ha omplert el cor. Quina pena que només sigui broma"

Un general de brigada els recomana una manera de desfogar-se davant de tanta indignació "jo, quan m'estresso, emdedico a fotre-li trets! Hi ha un programa d'internet que es posa a l'escriptori i simules que dispaes contra la cara d'Otegi. I no és molt però et diverteixes. L'últim que es perd és l'esperança!"

I davant la possibilitat que aquesta simulació sigui veritat Konfli09 es lamenta: "Doncs jo m'hi jugo el coll que, si un guàrdia se'l carrega, enlloc de posar-li una medalla, l'envien a la presó. Quina poca lògica té la Justícia".

I Alepa2, per animar els seus companys sentència: "A tots els porcs els arriba el seu Sant Martí. Aquest és un bastard i dels grossos i tant de bo mori aviat".

Però als webs de la Benemèrita no només es parla de política, també e stracten temesw socials. Quan un agent a patrulleros.org comenta que és homosexual i vol saber quin és el sentiment general, un tal Fraycus respon: "Espero que de cara al bon funcionament de la nostra feina no fructifiqui l'exemple de l'amariconament dels policies perquè és el que ens faltava, a sobre de ganduls gays. Espero que no caiguen a la meua unitat perquè el sergent Peláez, a qui comunicaré puntualment aquesta sortida de l'armari, i jo mateix et fotrem! Vull dir que t'emprenyarem perquè marxis, marieta!!!"

I davant la resposta d'alguns companys a aquest tipus de comentaris, un solidari amb Fraycus afegeix: "respecto la teva homosexualitat, a la teua vida privada pots fer el que vulguis però a la feina has de ser més professional. Deus estar a una oficina.. doncs deixa-ho estar i procura que bsucar-te un psicòleg perquè ets un invertit".

Són els defensors de l'ordre disposats a fer "tot per la pàtria..."

...

Fènix
Barcelona

Sóc una noia de 17 anys i després de llegir l'article de DIRECTA sobre la violència de gènere he de dir que moltes adolescents hem patit maltractaments de nois. Jo, amb 15 anys.

Sempre li expliques a una amiga per què tens por d'explicar-li a la teua família. Aquesta sensació és tan indignant que t'anul·la, però penses que podràs aguantar, tot i que després escoltes gent que et fa sentir com la dolenta de la pel·lícula. I això passa quan reps amenaces fora de l'institut, quan et tiren a terra amb força i et surt un blau a la cama, o no pots moure la mà perquè la tens embenada, i algú t'obliga a fer coses que no vols fer i et pega.

Encara que més tard li vaig explicar als professors i a la meua família, no sabia com parar aquella situació. Tenia por i pensava que era prou gran per aturar-la tota sola.

La persona que em va maltractar va rebre una carta per part de la direcció de l'institut que havia de donar als pares i tornar-la firmada.

Després d'això no em va tornar a fer res. Va fer les paus amb mi, però sento una rancúnia i un odi que no sé si mai sabré perdonar. Hi ha vegades que tinc malsons i em fa por trobar-lo pel carrer.

I no puc veure els tios.

La meua mare el va voler denunciar i li vaig dir que no.

Amb aquesta carta només vull donar un missatge a les menors, adolescents, les joves i les madures: hem de parar-ho sigui com sigui. La violència, el masclisme, la por, la inseguretat, el maltractament físic i psicològic. Els petits problemes que es fan grans.

Para el problema a temps i no vulguis ser prudent.

El carrer crema

Comando Roncóncola
Diverses localitats de Catalunya

Vam assistir al dit macrobotellón. Rondem els 30, i en farà més de 15 que per Barcelona, Sant Cugat, Terrassa o Manresa ens hem ajuntat amb les nostres pobres economies i hem comprat begudes alcohòliques a l'engròs per fer festes o prendre al carrer.

Això de dir-li botellón (ignorem l'extensió tant geogràfica com històrica en l'ús) és nou terminològicament parlant, tant nou com el bulling (fer el goril·la), o el mailing (abans cartejàvem) però tots aquests neologismes no treuen "pedigrí" a la pràctica: no la fan nova, perquè no és nova.

No entrarem, perquè no és el lloc, en consideracions ni morals o de salut pública. Les drogues hi són, i formen part intrínseca del sistema econòmic en el que vivim. Bars, distribuïdors, supermercats o macroplicas, fabricants i destil·ladors. El mode productiu anomenat capitalisme no és ètic. Entrem en consideracions morals

A l'atenció del Sr. Ministre d'Afers exteriors

Xarxa Solidària contra l'Ocupació de Palestina

Assabentats que la Comissió Europea suspèn la seva ajuda al govern palestí dirigit per Hamàs, i que aquesta decisió es ratifica pels diferents ministres d'Afers exteriors de la UE, volguéssim manifestar el nostre profund rebuig i vergonya davant d'aquesta decisió, i reiterem la necessitat de mantenir relacions amb el govern palestí.

Estaria bé preguntar-se: a qui beneficia i a quins interessos respon aquesta decisió?

Considerem que és una decisió injustificada i injusta que només servirà per a aguditzar un desastre humanitari. En les regles de cooperació de la Unió Europea, hi ha regles de suspensió d'acords amb tot país que no respecti els drets humans, drets que Israel viola obertament des de fa anys.

I és ara, pel que fa al poble palestí i als seus dirigents triats democràticament, que per primera vegada en aquest conflicte d'ocupació, apareix la hipòtesi de sancions.

La Unió Europea ha reconegut el caràcter transparent i democràtic de l'escrutini palestí. No obstant això, exigeix al govern palestí el que és incapaç d'exigir al govern d'Israel, que és l'estat ocupant. La UE és la primera que contribueix econòmicament amb el poble palestí.

La Unió Europea va haver de reforçar la seva ajuda al poble palestí així com a l'Autoritat palestina i comprometre's fermament en la recerca d'una solució justa i duradora al conflicte d'ocupació israelo-palestí. Com Xarxa Solidària, volem demanar que no se suspengui l'ajuda europea al poble palestí i que es vetlli pel compliment de la legalitat internacional. És el moment de donar una oportunitat a la pau.

Atentament.

Carte

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

de les condicions de treball dels repartidors de cervesa? Doncs, per què entrem en la moral dels consumidors, víctimes del sistema econòmic de la societat de consum? Ja està escrit allò que a les societats estatals se les controla amb pa i circ, el deliri comença quan es pretén legislar el circ autogestionat.

No sabem qui va fer la convocatòria del 17 de març, però sí que és públic i evident que els media "del poder" (CCRTV i RTVE) li van fer una publicitat superior a la d'indymedia o d'altres mètodes de contrainformació. El nostre petit univers no va gestionar cap SMS del bebòdrom. Tants mails es van enviar amb el tema, o no calia?

Tireu d'hemeroteca. Durant tres dies vam viure l'increment de policies desplecats. D'un dispositiu de cap d'any, amb intercanvi de vidre per plàstic de dimecres, als 350 entre urbans i mossos de divendres per a impedir-lo. Serà el fet diferencial, o que la nostra consciència de Societat Civil fa que quan s'anuncia fort desplegament policial, surten colles de gent amb morbo al cos que volen saber què passa. No és normal reprimir, per no entrar en que no està be pegari

amb porres al personal. De facto, acceptem el monopoli de la violència (la Llei d'Enjudiciament Criminal és molt dura amb l'associació il·lícita), però nosaltres també tenim la nostra moral, i citant l'Albert Pla: "un policia mort, un policia menys. Mi novia es una terrorista".

El poder convoca i el poder reparteix estopa. Quid prodes?

Cal seguir desertant

Oriol Escofet
Castelldefels

Fa un mes es van complir tres anys de l'inici de la segona guerra de l'Iraq. I La sensible davallada en el seguiment de les mobilitzacions fa pensar en el progressiu desinterès de la ciutadania en el manteniment del seu rebuig a la guerra i als seus instigadors. És més, alguns sectors aprofiten aquest fet per devaluar la importància de les primeres manifestacions. Davant de fets com aquest cal tenir en compte la dificultat en les societats modernes per

mantenir un nivell d'activisme com el que vam viure durant l'hivern d'ara fa tres anys quan la protesta va anar més enllà de la presència als carrers estenent-se per balcons, col·legis, empreses i alguna que altra gala cinematogràfica. No és gens gratuït afirmar que una eventual continuació en el temps d'aquell ambient ens hagués dut a la interpel·lació sobre l'existència dels exèrcits i ja sabem que el va succeir finalment va ser que Aznar es va haver de jubilar.

I és que el canvi de govern ha allunyat de les convocatòries els sectors que se'n van beneficiar en forma de càrrecs a l'Administració, a la vegada que ha fet créixer relativament el nombre dels qui s'oposen només al bel·licisme ianqui i mantenen una mena d'idolatria pels moviments de resistència, sense detenir-se a observar les seves metodologies i els seus interessos de grup. I quan sento cridar els seus eslògans, m'entra el desig de proclamar als quatre vents la meua condició de desertor de qualsevol guerra.

Així està el pati

► Pàgina 10
La fiscalia demana 2 anys de presó pel mossos d'esquadra que va matar d'un tret a un home marroquí de Santa Coloma de Gramanet.

► Pàgina 11
46 estudiants detinguts a la manifestació contra la LOU del 17 de novembre serán processats per lesions, atemptat, desordres i resistència a l'auto-

► Pàgina 12
Es tanquen a l'Ajuntament d'Esplugues per denunciar l'inici de les obres del Pla Caufec. L'alcalde ordena el desallotjament per la força.

BAIX LLOBREGAT // GRANS EMPRESES MULTINACIONALS PREVEUEN INSTAL·LAR-SE A LA ZONA

Denuncien la cimentació il·legal d'una llacuna a l'antiga llera del Llobregat

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La desviació de la llera natural de la desembocadura del riu Llobregat ha estat des de fa més de 20 anys un objectiu cabdal a la planificació empresarial del Port de Barcelona. Aquest moviment de prop de dos quilòmetres i mig cap al sud es va dur a terme l'any 2004, alliberant així una extensa àrea per posar-la a disposició de grans empreses multinacionals. La Zona d'Activitats Logístiques del port (ZAL) i la Cambra de Comerç de Barcelona han pressionat contínuament al Departament de Medi Ambient

La Cambra de Comerç i la ZAL han pressionat contínuament a l'administració

de la Generalitat i al Ministeri de Medi Ambient, per aconseguir que els terrenys de l'antiga llera no fossin considerats àrea fluvial de protecció. A la pàgina web del ZAL ho diuen ben clar: "Una oferta immobiliària àmplia i flexible en el millor centre logístic del sud d'Europa, amb un total de 200 hectàrees que acullen a grans empreses internacionals."

Licitació polèmica

► desviament es va realitzar enmig de la polèmica per no haver-se produït un període d'exposició pública de l'obra. La concessió es va adjudicar pocs mesos abans de l'obertura del concurs entre empreses licitadores.

Sorpresa regeneració

La reflexió

Coordinadora d'entitats
Salvem el Llobregat

L'Ajuntament del Prat ha cedit centenars d'hectàrees del terme urbà al consorci que està gestionant el creixement del port. Les denúncies d'entitats ecologistes a les institucions europees i estatals havien aturat el projecte de l'antiga llera durant més d'un any. Davant les pressions de les administracions, consorcis i multinacionals implicades, les obres s'han iniciat sense complir la legislació vigent. L'antiga llera, a efectes legals, continua sent el

La destrucció dels espais naturals és una constant en el sistema industrial

► Un cop acabat el desviament del trajecte natural del riu, les administracions esperaven que es produís un dessecament. Així ho indicaven els estudis tècnics. Però, sorpresivament, aquest no es va produir. L'alimentació a través de l'aquífer fins i tot es va incrementar, i la llera es va convertir en una nova llacuna, que s'afegia a la ja existents del Remolar i la Ricarda. La qualitat de l'aigua era molt bona i l'anidació de gran quantitat d'ocells en migració va donar vida a l'espai fins a l'actualitat. S'hi han instal·lat el capbussat, el cames-llargues, els corriols menut i

camanegre, els abellerols, la polla d'aigua, l'ànec collverd. I al bosc i sotabosc de ribera el xot, el mus-sol, els rossinyols comú i bord, tallarols i boscarles. Especialment

Presència de l'agró roig, l'esplugabous, el berrat pescaire i el martinet ros

rellevant és la presència estival de l'agró roig, l'esplugabous, el berrat pescaire i sorprenentment, també el martinet ros.

Zona Humida Natural

► Estudi d'impacte ambiental es va realitzar prèviament a la desviació i no contemplava la possibilitat d'una regeneració. Per això, a l'actualitat la situació ha canviat. Amb aquesta nova llacuna ens trobem tècnicament davant d'una Zona Humida Natural de gran interès per l'ecosistema, i per tant no es pot cimentar sense més.

Comença la cimentació

► Des del passat 10 d'abril, les obres s'han començat a fer enmig d'un fort secretisme. Durant les nits s'estan abocant tones de sorra que de moment han tapat una tercera part de la primera llacuna. Van aprofitar la Setmana Santa i el període de vacances, amb la marxa de bona part de la població. Diumenge 23 d'abril es va fer una concentració a la plaça de la Vila del Prat de Llobregat, convocada pel Kasal del Prat i Depana. El silenci mediàtic està permetent que, tot i la il·legalitat, s'estigui materialitzant l'obra dia a dia.

Obres declarades il·legals pel Tribunal Suprem

L'inici de les obres que va decretar l'any 1998 la ministra Isabel Tocino va ser una actuació il·legal segons va dictaminar el Tribunal Suprem. No n'hi havia prou amb una ordre de la ministra, que havia estat pactada prèviament amb l'alcalde del Prat (Lluís Tejedor, d'ICV), amb la Generalitat (governada per CiU) i amb altres administracions locals (del PSC). Es tractava d'una gran obra que havia de tenir una llei pròpia debatuda al Congrés per poder fer-se efectiva.

Tot i això, l'Audiència Nacional l'any 2001 va avalar les obres perquè considerava que no era una gran obra, tot i estar dotada amb un pressupost de 68,7 milions d'euros. Un cop coneguda la sentència, l'any 2004, les administracions es van negar a aplicar-la, ja que el 70% de l'obra ja s'havia realitzat. La continuació de les obres, per tant, es va fer sobre una il·legalitat manifesta. Un nou procés judicial va ser obert aleshores per una denúncia de Depana encara en tràmit a la Fiscalia. ☺

SANTA COLOMA DE GRAMANET // ASSASSINAT EN UNA SUPOSADA OPERACIÓ ANTIDROGA

Processat per homicidi el mosso que va matar d'un tret un magribí

✉ **Jesús Rodríguez**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La consellera d'Interior Montserrat Tura va assegurar el 28 de maig de l'any 2004 que "des d'un punt de vista de l'actuació policial creiem que estem davant d'un fet accidental i inevitable". Això, però, no és el que pensa la Fiscalia segons l'escrit al qual ha tingut accés DIRECTA. Després d'investigar la mort de Farid Bendaoud per un tret durant una suposada operació antidroga a Santa Coloma de Gramanet, ha demanat una pena de 2 anys de presó i 4 d'inhabilitació per David Gracia González, el mosso d'esquadra autor material de la mort.

Dues versions dels fets

Amb la versió més lleu defensada pels Mossos, la Fiscalia creu que hi hagué homicidi per imprudència

La matinada del 27 de maig de l'any 2004, la casa de Farid i nou persones més va ser assaltada per un dispositiu dels Mossos d'Esquadra coordinat pel Jutjat d'Instrucció núm. 2 de Badalona. A les 7 del matí van esbotzar la porta i pistola en mà van entrar a les habitacions, a una d'elles va ser disparat un tret de l'arma reglamentària del mosso David Gracia. Les versions en aquest punt són contradictòries. Des del Departament d'Interior s'assegura que en Farid va oposar resistència al mosso i va intentar treure-li la pistola. Contràriament, un dels companys de pis d'en Farid que es trobava justament a l'habitació del davant va poder veure com el tret era disparat sense que hi hagués cap enfrontament. Amb la versió més lleu esgrimida pels Mossos, la Fiscalia considera que hi hagué un homicidi per imprudència.

L'entrada i escorcoll del domicili, situat al passatge Victòria núm. 16 de Santa Coloma de Gramanet, va ser efectuat per un operatiu format per vuit agents, tres caporals (entre els que es troba l'autor material del tret) i un sergent. El sergent i el caporal imputat anaven amb la pistola desenfundada i sense el dispositiu de bloqueig activat. A més de matar en Farid, els agents van detenir la resta de companys del pis, acusant-los de tràfic de drogues i activitats il·lícites. S'ha de destacar que la quantitat d'haixix i de diners decomissats va ser molt petita, lleugerament superior a la considerada permesa per a consum propi.

Un any i mig després, el Jutjat

d'Instrucció núm. 2 de Badalona que havia ordenat l'assalt de l'habitatge va arxivar la causa de tràfic d'estupefaents que havia estat l'origen de l'actuació policial. Les detencions, per tant, van quedar sense cap efecte. A més, un dels imputats va haver de ser atès en diverses ocasions per xoc post-traumàtic, ja que havia estat testimoni de la mort de Farid.

Maltractes i humiliacions

La denúncia que ha acabat amb el processament de D.G. també s'hi feia constar la gran quantitat de maltractes que patits pels detinguts durant les hores d'escorcoll del domicili i posteriorment als calabossos de la comissaria dels Mossos d'Esquadra.

En concret, Said Lechkar fou obligat a romandre durant hores amb el cos nu contra el terra, sense facilitar-li roba ni mantes, agreujant així la tuberculosi que patia. Mohamed Ettalhaoui va patir diverses contusions segons consta als informes mèdics adjuntats.

L'últim dels detinguts, Fikri Lechkar, fou emmanillat més tard, quan s'apropà a la comissaria per interessar-se pels seus companys arrestats durant el matí. Va rebre un cop de porra a la cara i una patada a les lumbar. La tensió de tot el procés li va produir una cefalea i una posterior lesió ocular. A l'interior de la comissaria, segons relaten, van ser vexats i maltractats físicament i moral. Insultats per la seva condició de musulmans, negant-los el menjar que no portés carn de porc.

Indemnització i fiança

El Jutjat d'Instrucció núm. 1 de Santa Coloma ha acordat amb la Fiscalia que la Generalitat lliuri una fiança de 600.000 euros. La Fiscalia demana una indemnització de 99.306 euros per la vídua de Farid i de 41.376 per cada una de les filles. L'acusació popular de les entitats personades a la causa ha exigit la condemna màxima de quatre anys de presó pel delictes d'homicidi per imprudència. L'advocat que les representa afirma que durant el judici encara es pot demostrar que el tret es va produir sense previ enfrontament.

✉

La comunitat magribina ja no creia la versió oficial

L'endemà de la mort de Farid Les va celebrar una concentració de rebuig al carrer Liszt, a Badalona. Hi van assistir unes 400 persones, que tot seguit van marxar en manifestació fins a Santa Coloma. Llançaven crits de "mossos assassins" i van anar fins les portes de l'edifici on vivia l'home mort i els seus companys detinguts. La mateixa tarda tingué lloc una assemblea al centre cívic de Can Sisteré. Allí, diversos

membres de la comunitat magribina van afirmar que la versió oficial difosa pel Departament d'Interior no tenia cap credibilitat. Van posar sobre la taula els procediments habituals dels mossos des de l'inici del seu desplegament a la ciutat de Santa Coloma, titllant-los de discriminatòris i carregats de prejudicis en contra dels i les immigrants. Els següents dies hi hagué noves protestes davant del consistori.

La reflexió

L'assetjament desencadena un crim racista

✉ **Carme Giménez**
(Centre d'Acolliment d'Estrangers de Santa Coloma)

No es pot parlar de l'assassinat de Farid Bendaoud separatament del clima de repressió que viu el col·lectiu immigrant al Fondo de Santa Coloma (i dissortadament a molts altres llocs). Quan la policia es dedica sistemàticament a assetjar les persones pel seu aspecte, a tractar-les de forma vexatòria, a humiliar-les... en definitiva, a maltractar-les, arriba un moment que comet un error. I aquest error va ser l'assassinat de Farid.

O és que algú encara pensa que un escamot policial entra

amb el dit al gallet i sense fiador a qualsevol casa?, sense proves?, sense coneixement previ del lloc on van? Perquè això és el que va passar fa dos anys al passatge de la Victòria. Algú s'imagina aquesta situació en un altre context? No hi ha dubte que el fet que en aquell pis només hi visquessin marroquins va afavorir la "poca cura" i la prepotència amb què van actuar els Mossos d'Esquadra.

S'han d'exigir responsabilitats. I no sols al culpable de la mort de Farid, sinó també a la gent que té al darrere: jerarquies, polítics... els qui marquen la política d'assetjament, els qui defensen actuacions policials desmesurades, els qui donen suport als policies prepotents i

abusadors, que actuen en els límits, o fora de la ratlla, del respecte als drets de les persones. En aquest sentit, estaria bé que algú (el jutge o algun altre responsable) traïés d'una vegada aquest assassini del carrer i l'enviés cap a casa.

Ara, després dels intents de la Generalitat de sobreseure el cas, arriba la petició del fiscal de dos anys de presó per al caporal que va clavar una bala al clatell de Farid. No hi ha dubte que per als escèptics de la justícia, com jo mateixa, és una bona notícia: tindrem judici i no serem els únics que voldrem que aquest mosso d'esquadra vagi a la presó. Llàstima que no se l'acusi del que va ser en realitat: un crim racista.

Manifestació per l'assassinat d'un ciutadà marroquí per part d'els mossos d'esquadra a Sta. Coloma

Guillem Valle

BARCELONA // UNA MARXA ESTUDIANTIL VA ACABAR AMB 46 DETENCIONS I PALLISSES

Fiscalia processa els detinguts a la manifestació estudiantil contra Bolonya

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La primera actuació dels cosos antiavalots dels Mossos d'Esquadra a la ciutat de Barcelona després del seu desplegament va acabar amb 46 detencions i múltiples denúncies per agressions i maltractes. El 17 de novembre de l'any passat, en finalitzar una manifestació estudiantil contra el projecte de la LOU, una vintena de joves van estar llançant algunes ampolles contra les furgonetes situades a les portes de la Delegació del Govern, al Pla de Palau. En pocs minuts, desenes d'agents de paísà i diversos vehicles de la Brigada Mòbil fortament equipats amb material antiavalots van escombrar literalment la zona. Desenes de nois i noies foren detingudes. Cops, patades, estirades de cabells van ser habituals durant la reducció i emmanillament de la gent que corria perseguida pels agents en direcció al metro. Diversos emmanillats van estar durant més de 30 minuts de genolls i encarats a la paret. Després van ser traslladats a la comissaria de Sants-Montjuïc, situada al carrer Ulldecona de la Zona Franca. Quan van sortir dels calabossos van redactar una denúncia contra els agents. Com informàvem la setmana passada, aquesta denúncia va ser arxivada per la impossibilitat d'identificar els antiavalots. Recordem que els agents no duen el número de placa d'una forma visible per ordres explícites de Montserrat Tura, que durant una

Les persones detingudes eren disposades en filera a les voreres dels carrers propers al Pla de Palau. Van arribar a romandre més de mitja hora de genolls. Es van produir nombroses agressions durant les detencions. La totalitat d'agents que van efectuar les càrregues i detencions anaven sense placa. Per això, el jutge va arxivar les nombroses denúncies de maltractes

compareixença al Col·legi d'Advocats de Barcelona va afirmar: "Estem en igualtat de condicions, els manifestants duen la cara tapada i els agents no duen el número

de placa". Cinc mesos després, els 46 detinguts han estat citats als jutjats per a ser interrogats. L'acusació és d'atemptat, desordres, lesions i resistència a l'autoritat.

Les compareixences es produiran entre els dies 24 i 27 d'abril a l'edifici del passeig Lluís Companys de Barcelona. Des del Col·lectiu d'Estudiants Detingudes el 17 de

Novembre asseguren que hi aniran amb la cara ben alta i sense la por induïda per la repressió policial.

BARCELONA // EL TRIBUNAL VA PROCESSAR-LOS AMB LA MÍNIMA PENA

Guardes de seguretat del metro condemnats per brutal agressió

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Jutjat d'Instrucció núm. 21 de Barcelona ha condemnat tres guardes de l'empresa Securitas per haver insultat, colpejat i apallissat un noi negre a l'andana de l'estació de metro del Paral·lel. La seva condició racial i la seva situació d'immigrant van ser l'origen de l'acarnissament que va patir. Els autors materials de la brutal actuació foren Aníbal Martínez Escámez, Rubén Sánchez Montesinos i Luis Arcorisa Fonfria, tots a la plantilla de l'empresa Securitas.

Els fets es remunten al matí del 19 de febrer de 2005, quan Joseph Amba es trobava assegut a l'andana del metro del Paral·lel de Barcelona, a la línia 3. Se li van apropar Aníbal M. i Rubén S. en el moment en què arribava el comboi a l'estació, i li van exigir que els ensenyés el bitllet abans de pujar-hi. El noi s'hi va negar al·legant que se l'estava discrimi-

nant per la seva condició de negre, ja que no havien demanat el bitllet a cap altre usuari que fós a l'andana. A més, cal recordar que els guardes de seguretat encara no tenen funcions de revisor i per tant no poden demanar el bitllet sense la presència d'un interventor.

Joseph va afirmar que duia el

El gos sense el morrió li va provocar ferides al braç. L'episodi va anar acompanyat de crits contra l'immigració.

bitllet a la cartera però que no pensava mostrar-lo.

Cops, patades i mossegades

En aquest moment es va iniciar una processó salvatge de patades, cops de puny i de porra, que en Joseph intentava contrarestar com podia. En pocs minuts va arribar un tercer guarda acompanyat d'un gos amb morrió. En arribar a l'andana va treure el morrió al gos i el va fer aracar el noi. Li va provocar profundes ferides al braç, allà on l'hi va clavar tota la mandíbula durant més de 30 segons. Tot l'episodi va anar acompanyat de frases i crits contra l'immigració. Li deien que tornés al seu país, que era un drogadicte i que aquí gent com ell no hi feien res de positiu. L'agredit va acabar a l'Hospital del Mar i els agents detinguts per agressió. Tres testimonis van presentar denúncia pels fets.

L'empresa Insurance Com-

pany Limited, asseguradora de Securitas, ben aviat es va posar en contacte amb en Joseph per oferir-li una gran quantitat de diners i oblidar així el procés penal contra els agents. El noi finalment va acceptar la proposta, però els testimonis que figuren com a denunciants no van cedir al suborn. El judici tingué lloc el 24 de gener de 2006. Minuts abans es va produir una discussió verbal entre el secretari judicial i els testimonis, ja que el secretari va afirmar: "el jutge no té ganes de fer aquest judici, ja que l'agredit ha acceptat l'indemnització de l'asseguradora". Després de reafirmar que els testimonis es presentaven en qualitat de denunciants van poder entrar a la sala per procedir a la vista oral. Finalment, els guardes van ser condemnats a la pena mínima de 40 dies de multa. El que no se sap és si han estat expedientats dins de l'empresa.

SABADELL // CONDEMNNA

Organitzador de les barraques de Festa Major condemnat a un any de presó

Directa Sabadell

/sabadell@setmanaridirecta.info/

Un any de presó per Eudald Griega, aquesta ha estat la sentència contra aquest sabadellenc, membre de l'organització de les barraques de Sabadell, durant la Festa Major. En el marc dels actes festius de l'any passat, l'Eudald que durant tota la nit va estar pendent de les activitats dins del recinte va intercedir en una picabaralla per l'accés a una bassa propera. Agents de la policia local li van demanar les dades i l'ajuntament va obrir un procés penal contra ell, sense més explicacions. Ara l'ajuntament reconeix que es va produir un error però la condemna ja està sobre la taula. Des de l'organització antirepressiva de l'esquerra independentista, Alerta Solidària, es denuncia l'actitud de l'ajuntament i s'exigeix que presenti un recurs contra la sentència.

BAIX LLOBREGAT // LA POLICIA LOCAL DISOL PER LA FORÇA LA PROTESTA

Es tanquen al consistori d'Esplugues per denunciar l'inici del Pla Caufec

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La plataforma popular contra el Pla Caufec va convocar una acció de protesta al saló de plens del consistori d'Esplugues de Llobregat. Quatre persones es van encadenar a les baranes de la sala després del ple municipal. L'objectiu era aconseguir el compromís escrit de l'equip de govern per a que suspengués l'execució del megaprojecte urbanístic fins que es resolguin els tres processos judicials pendents (dos

*Gairebé 20
persones
van ser
identificades,
una desena
van patir
contusions*

contenciosos i un recurs de cassació al Tribuna Suprem).

Els fets es van produir divendres 21 d'abril i una quarantena de persones en donaven suport. Els regidors del PSC van desaparèixer de la sala i la policia va arribar tot seguit. Des de la plataforma s'exigia la presència d'algun representant polític que no va arribar mai. Es volia negociar i dialogar per arribar a un acord.

Cap a les 23.30 h, l'alcalde va

Encadenament a dins de l'ajuntament d'Esplugues de Llobregat contra el Pla Caufec

donar l'ordre de desallotjar. Agents de la policia local i espanyola van començar a treure tota la gent que no estava encadenada. Gairebé 20 persones van ser identificades, una desena van patir diverses contusions i una d'elles va ser agredida amb premeditació. L'agent local núm. 347 li va donar un cop de puny trencant-li el llavi superior. El ferit va presentar denúncia avalada amb un informe mèdic al Jutjat de Guàrdia. No és el primer cop que aquest agent actua així, doncs ja havia estat denunciat per la

pallissa a un jove de la localitat al mes de febrer.

La protesta va ser fruit de l'entrada d'una màquina retroexcavadora a la vessant occidental de la muntanya de Sant Pere Màrtir (Collserola) per iniciar l'execució del Pla Caufec. Un projecte que pretén construir dues torres besones de 100 metres d'alçada per a oficines, un parc empresarial, 709 vivendes (580 de les quals són de luxe i 125 a preu taxat) i un centre comercial més gran que l'Illa Diagonal. Un projecte ple d'irregularitats que fa 15 anys que l'Ajunta-

ment d'Esplugues impulsa i del qual la família Sanahuja n'és la principal beneficiària. Un dels desallotjats pel pla urbanístic és en Pep de la masia de Can Oliveras. El gerent del consistori va fer retirar dissabte les pancartes contràries que hi havia als carrers d'Esplugues. L'alcalde va rebre una escridassada durant la fira de Sant Jordi i el cap de la policia vol denunciar una regidora d'ICV per desobediència. S'ha convocat una junta de portaveus extraordinària dimecres al vespre per tractar el tema.

BERGA // IMPUNITAT

Concentracions en el primer judici per la mort d'Isanta

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Durant les festes de la Patum de Berga va ser assassinat en Josep Maria Isanta. Aquella nit del 28 de maig de 2005, a la zona de barraques dels col·lectius socials de la comarca hi actuaven tres grups locals i el concert comptava amb l'autorització de l'Ajuntament. Hores abans, un grup de nois havien provocat diversos incidents i alguna agressió a la zona de fires, com asseguren diversos testimonis que van donar els primers avisos. Durant la celebració del concert, alguns d'ells van irrompre diverses vegades de forma amenaçadora exhibint navalles i buscant l'enfrontament. Tot i que alguns espectadors i membres de l'organització van intentar dialogar i contenir l'agressió, la resposta va ser encara més agressiva i minuts després un grup de vora trenta

*26, 27 i 28 d'abril
a les portes
dels jutjats
de menors
de Barcelona*

persones es reunien i iniciaven l'agressió indiscriminada de qui es posava al seu davant. Com a conseqüència, diverses persones van resultar ferides (tres d'elles d'arma blanca) i en Josep Maria Isanta va resultar mort.

Finalment van aparèixer els Mossos d'Esquadra, 40 minuts després de la primera trucada, segons l'organització. Els agressors vivien a Berga i eren coneguts. Un dels que liderava el grup és Santiago Sánchez Pachón, camorrista habitual, que havia estat detingut i alliberat el dia anterior pels Mossos d'Esquadra per una ordre de recerca i captura. Les versions institucionals des d'un primer moment declinaven qualsevol responsabilitat política i policial i apuntaven a la responsabilitat dels col·lectius agredits. Més tard vindria la criminalització dels organitzadors del concert —associacions i persones perseguides i reprimides amb anterioritat per la seves pràctiques i ideologia— per part de la consellera Tura a través dels mitjans de comunicació i en una llarga compareixença al Parlament. Del 26 d'abril al 17 de maig es realitzarà el judici dels menors acusats per aquells fets, i comptarà amb la presència de més de 50 testimonis. La Plataforma per la Convivència i l'Assemblea de Joves del Berguedà han convocat una concentració durant els tres primers dies davant del Jutjat de Menors de Barcelona (c/ Roger de Flor, 62-68) per donar suport als familiars d'en Josep Maria Isanta, agredits i testimoni.

BAIX CAMP // INCENDI A VANDELLÓS

Els agents forestals fan rectificar la versió de Tura

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Departament d'Interior s'ha vist obligat a rectificar: l'incendi de Vandellòs probablement va ser provocat per una crema controlada, segons Montserrat Tura. La setmana passada, des del mateix Departament, es va emetre una nota de premsa on s'afirmava que aquesta probabilitat era del 0%. Es deia categòricament que no era possible que revivís un incendi després de quatre dies d'apagat. Un informe dels agents forestals ho desmenteix. Segons les investigacions dutes a terme per aquest cos, s'hauria produït un efecte carboner. Les brases enceses de la crema realitzada pels Grups de Reforç d'Actuacions Forestals (GRAF) dels bombers de Gandesa van quedar latents. Tres dies després, una sobtada pujada de les temperatures i els forts cops de vent de mestral van provocar la revifada. En total es van cremar 1.200 hectàrees. Com a conseqüència del foc dos campings van ser desallotjats i l'autopista i la via fèrrea al seu pas per la població van ser tallades. De matinada, Joan

Rangel va activar en fase prèvia el pla d'emergència nuclear de la central de Vandellòs, molt propera a l'incendi. Després de la rectificació, diversos mitjans de comunicació han donat veu al col·lectiu GEPEC, que, segons informàvem al número anterior de DIRECTA, denunciava que des d'Interior no s'investigués la crema controlada com una possibilitat d'origen del foc forestal.

Reclamació dels propietaris

Damià Vernet, membre del col·lectiu ecologista GEPEC i un dels propietaris dels terrenys afectats per l'incendi han presentat una denúncia contra el Departament d'Interior, considerant que és el responsable civil subsidiari i que hauria de fer-se càrrec de les indemnitzacions per l'incendi.

Segons Vernet, la segona línia d'investigació que apunta a un excursionista com a origen del foc, "és tan difícil i retorçada com la teoria de la CIA quan va dir que una bala havia rebotat 14 vegades abans d'impactar sobre Kennedy."

Les tanques del perímetre exterior de la central nuclear de Vandellòs van haver de ser remullades per evitar que les flames afectessin l'infraestructura energètica

VILA DE GRÀCIA // CELEBRACIÓ DEL FINAL DEL PROCÉS A L'ATENEU LA TORNA

Tres de Gràcia, punt i final

L'Audiència Nacional ordena el sobreseïment de la causa judicial que els havia de portar a Madrid

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El titular del Jutjat d'Instrucció número 2 de l'Audiència Nacional, Ismael Moreno, en una acta redactada el 20 d'abril i fet públic dilluns 24, ha decidit donar carpetada definitiva al cas dels Tres de Gràcia. Remetent-se als informes de la pròpia Fiscalia del Tribunal Especial, que ni tan sols ha demanat el processament dels tres joves graciencs, el jutge ha ordenat el sobreseïment provisional i deixar sense efecte "quantas mesures cautelars s'hagin adoptat".

Cap prova

Aquesta forma, el via crucis judicial que han patit els tres joves i llurs famílies arriba al punt i final en un procés que ha durat més de quatre anys i que ha estat a fins a set instàncies judicials diferents, passant pel Tribunal Suprem. Es dona la circumstància que el jutge que ha pres la decisió és el mateix que l'any 2003 va retornar la causa als jutjats de Barcelona adduint que l'Audiència Nacional no era competent per jutjar la causa, ja que no es tractava d'un cas de "terrorisme". Tanmateix, el passat novembre en un escrit remès a la policia espanyola, la Fiscalia del Tribunal Especial ja havia sol·licitat a la Brigada d'Informació que remetessin les suposades proves que demostrarien l'existència d'un fantasmagòric grup denominat EBAN. Queda clar que els nous informes remesos per la Brigada no han convençut ni el jutge ni el fiscal, que han decidit arxivar la causa definitivament.

Quatre anys

Els fets es remunten a l'abril de 2002 quan un jove va ser detingut i empresonat durant 20 dies acusat d'haver incendiat un caixer automàtic a l'Avinguda Roma. També va ser detingut un amic seu i, dies després, la Policia Nacional

d:\directa\redaccio\p2\gracia.tif

Celebració de l'absolució dels 3 de Gràcia

espanyola irrompia al Casal Popular de Gràcia, detenint, torturant i maltractant tres destacats militants. Ara, el jutge ha dictat acte de processament només contra Carles Jacobo, deixant sense efecte la detenció contra els altres quatre joves. Per Carlos J.M., sol·licita una pena d'un any i sis mesos de presó en aplicació de l'article 577. Aquest article va ser dissenyat per Ángel Acebes l'any 2001 i ha ampliat i estès, de manera ambigua i difusa, el supòsit d'actes titllats com a terroristes.

En un comunicat públic emès dilluns al vespre, la Coordinadora Antirepressiva de Gràcia ha anun-

ciat que "ahir, com avui, com demà, cal seguir denunciant que els mecanismes judicials i policials que han permès aquesta barbaritat jurídica, embogida de persecució a un jovent lluitador, estan plenament operatius i actius com mostren els casos de Torà, entre d'altres, que afecten companys i companyes arreu del nostre poble. I cal seguir lluitant, més que mai, per la dissolució de l'Audiència Nacional, per la derogació de les lleis regressives i autoritàries aprovades els darrers anys i per la dissolució immediata del Grup 6 de la Brigada d'Informació de la policia espanyola, origen i embrió d'aquesta persecució".

Grup 6, punt i seguit

En l'epicentre d'aquesta decisió judicial, queden també directament 'sentenciades' les rutines repressives del Grup 6 de la Brigada Provincial d'Informació de la policia espanyola. Aquest grup, constituït el 1996 per controlar i reprimir la dissidència política i social, és qui ha dirigit l'operatiu i durant els darrers anys ha fet pressió per a què la causa és jutgés a Madrid. Aquest, però, no és el primer revés judicial que encaixen. El 1999, la sentència 101/99 cloïa literalment afirmant que "els

informes redactats per la Brigada d'Informació semblen redactats per l'extinta Brigada Político-social del franquisme". Paradoxes del tarannà, el Grup 6 —malgrat el relleu suposat dels Mossos— segueix ben operatiu i li han estat assignats nous agents. En el cas dels Tres de Gràcia, però, no han estat capaços de presentar ni una sola prova que avalés les seves tesis. Però sí han tornat a mostrar el seu aval principal: la impunitat en una obsessió malaltissa contra els moviments socials.

SANT SADURNÍ

Mercadona en vaga

Fa un mes que els treballadors d'aquest gegant empresarial estan de vaga. El motiu va ser l'acomodament de tres membres de la secció sindical de la CNT, un decisió dels responsables de Mercadona que els companys dels acomiadats van convertir en una aturada de 10 dies que després va resultar indefinida. Una vaga que, asseguren, ha estat farcida de casos d'assetjament laboral i amenaces. Els treballadors reclamen la readmissió dels tres companys acomiadats, però també tot un seguit de millores laborals com la retribució de la mitja hora de descans, el compliment de les normes de seguretat i l'aplicació de la clàusula de garantia laboral. Mentrestant, continuen manifestant-se a diversos punts de l'Estat espanyol.

CATALUNYA NORD

Antifeixistes detinguts

Dos joves antifeixistes de Perpinyà estan acusats per danys contra el mobiliari urbà per haver tapat pintades feixistes a la zona del Riberal de la capital nordcatalana. En els darrers temps s'ha fet habitual l'aparició de guixades ultres com "Islam fora" o "Fora àrabs", a més de diversa simbologia feixista. Els joves van ser detinguts la matinada del 15 d'abril per efectius de la Gendarmeria francesa. Després d'una hora d'interrogatori van quedar en llibertat amb càrrecs. Ara, el Tribunal Correccional de Perpinyà està instruint una causa contra ells. Els antifeixistes de Catalunya Nord denuncien "la tolerància de les autoritats, que ni denuncien les pintades, ni busquen els culpables, ni les fan tapar".

BARCELONA

El vot de la immigració

SOS Racisme endega una campanya dirigida a reivindicar el dret de vot de les persones immigrades. Amb la campanya 1=1, l'ONG vol reformular el concepte de ciutadania per vincular-lo directament a la condició de resident i no pas a la nacionalitat. Tenint en compte que els immigrants representen, actualment, el 8,9% de la població, SOS Racisme fa especial incidència en una lluita que reivindica des dels anys 90. L'entitat recorda també que hi ha països europeus que ja reconeixen el vot dels estrangers. La iniciativa d'1=1 busca la complicitat de la ciutadania, però també pretén incidir en l'actuació de les administracions. De moment, ja ha aconseguit el suport de sis ajuntaments catalans.

LA SELVA

En defensa de la plana

Dissabte 21 d'abril s'ha presentat a Vidreres la Coordinadora en Defensa de la Plana Selvatana. Aquesta plataforma pretén donar un toc d'alerta sobre les "greus amenaces" que pateix aquesta comarca natural que engloba la plana agrícola compresa entre les Gavarres, l'Ardenya, les Guilleries i Rocacorba. La Coordinadora demana la redacció d'un Pla Territorial de la Selva que "posi ordre als diferents plans urbanístics municipals" i "que sigui redactat en base als criteris de participació de la ciutadania i d'una nova cultura del territori". En aquests moments hi ha diversos projectes que "amenacen" la zona, com és el cas del traçat del tren d'alta velocitat (TAV), o el desdoblament de l'NII.

CASTELLAR DEL VALLÈS

Més pressió dels feixistes

El jove N., veí de Castellar del Vallès d'origen colombià, ha hagut de deixar aquesta població com a conseqüència dels continus atacs ultres que ha rebut des que va arribar, l'any 2005. El jove, de només 16 anys d'edat, havia presentat fins a set denúncies per agressions, insults i amenaces, segons explica la Plataforma Castellar contra el Feixisme. Els responsables de les agressions, segons la Plataforma, són un conegut grup de cap rapats locals implicats en multitud de casos similars. El darrer atac va produir-se el passat 16 de març, quan, en sortir de l'institut, N. va ser atacat per un dels seus agressors habituals. La Plataforma ha denunciat la "passivitat" de l'Ajuntament de Castellar en l'actuació per solucionar el cas.

Joan Tous

A Bon Pastor espai públic i espai privat són un la prolongació de l'altre. Però el barri és mig paio i mig gitano: els dos móns conviuen sense integrar-se.

Les cases barates

Fotografies i text:
Carola Pagani / Ruido

Bon Pastor és un barri de cases barates situat a la riba del Besòs. Molts barcelonins de tota la vida no el coneixen i es mostren sorpresos un cop hi són: 783 cases de planta baixa, enganxades les unes a les altres, amb portes i finestres que sempre donen al carrer. És un poble al bell mig de la ciutat, en el que païos i gitanos no només usen el carrer per a transitar-hi. L'ajuntament ha decidit que el barri s'ha de transformar en una nova urbanització, amb moderns blocs de pisos: les cases barates, construïdes pel Patronat el 1929 per a allotjar els immigrants andalusos i murcians, seran enderrocades i els

seus habitants reallotjats en altres pisos. Els contractes de renda antiga els seran retirats, sense cap indemnització, a canvi de la possibilitat de compra —que per la majoria significaria hipotecar-se— o de lloguers “protegits” sense dret a subrogació. La gent està dividida, per una banda, la pressió de la “modernitat” i la “comoditat”, per l'altra, l'afecte a un barri i a un estil de vida difícil de canviar per l'aïllament de la vida en un pis. En aquest moment, gairebé tots els pisos construïts han estat assignats a veïns de les primeres 150 cases barates, que seran enderrocats a finals de 2005. Pràcticament tots

han firmat les condicions de reallotjament, encara que molts no les troben gaire justes. Alguns veïns van decidir no firmar i no es mouran de casa seva. El treball fotogràfic, iniciat l'octubre de 2004, sorgeix a partir d'una investigació realitzada per Silvia Inarelli i Stefano Portelli que van realitzar, durant l'estiu de 2004, prop d'un centenar d'entrevistes als veïns de la primera fase de cases afectades pel pla urbanístic.

El desallotjament i enderrocament de les cases començarà el setembre de 2006, amb quasi dos anys de retard. Molts veïns han acceptat el reallojament tot i que sàpi-guen que els perjudica i haguessin preferit que el patronat els reformés la casa i els permetés viure allà

TERRASSA // ES COMENÇA A PREPARAR LA SEGONA CARAVANA EUROPEA

Trobada europea sobre migració, globalització i ciutadania, a l'Ateneu Candela

Directa Terrassa

/terrassa@setmanaridirecta.info/

Prop de 200 persones es van reunir a les jornades "Migraciones, Ciudadanía y Globalización" realitzades a l'Ateneu Candela. La intenció era combinar la teoria i la pràctica sobre els

Posada en comú d'experiències de col·lectius que lluiten pels drets de les persones migrades

processos migratoris i les lluites que volen visibilitzar aquest fenomen amb debats entorn la revolta a les banlieues franceses, la globalització i la posada en comú d'experiències de col·lectius que lluiten en la defensa dels drets de les persones migrades.

Ponents d'Itàlia i França

Les jornades, que es van celebrar la setmana passada, van comptar amb la presència d'intel·lectuals com Yann Moulrier Boutang, professor de la Universitat de Compiègne de París i l'italià Sandro Mezzadra, professor de la Universitat de Bolonya i autor del llibre *Derecho de Fuga*. Els ponents van evidenciar com les teories de l'oferta i la demanda de treball que s'utilitzen per explicar les migracions queden totalment obsoletes en no interpretar les dimensions dels efectes que tenen sobre les societats europees i la violència estructural que el sistema normalitza sobre aquest col·lectiu. Tot amb un rerefons ideològic basat en els nous aires de l'autonomia italiana. Durant les jornades també es va posar de relleu l'especial situació de les dones en els processos migratoris que es reflexa en la internacionalització de les cures de reproducció social, l'ordenació jurídica de les migracions de dones mitjançant la separació de la migrant legal contractada en ori-

A la nau de l'Ateneu Candela es van fer les xerrades

gen i la criminalització de la migrant autònoma com a conseqüència de la relació capitalisme-patriarcat. En la vessant pràctica van tenir el seu lloc experiències de col·lectius d'àmbit estatal i europeu com els francesos Collectif 9ème, els italians Razzismo Stop, l'assemblea de migrants de Màlaga o els terrassencs Col·lectiu Intercultural. Els contactes esta-

blerts entre tots aquests grups es van definir en el marc de la Red No Border i la primera Caravana Europea contra el mur de la mort de 2005. Aquest treball conjunt ha permès els col·lectius parlar sobre quines noves contradiccions es poden introduir a les institucions i començar a preparar la segona Caravana Europea.

BARCELONA // MANIFESTACIÓ DEL 23 D'ABRIL

Centenars de persones reivindiquen l'autodeterminació per Sant Jordi

Guillem Sánchez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Aprofitant la diada per la Llençua, la Coordinadora Unitària per l'Autodeterminació va convocar una manifestació per les Rambles barcelonines. Centenars de persones van desfilar rere d'una pancarta amb el lema "Prou Estatuts. Som una nació, autodeterminació", des de la plaça Universitat fins a Sant Jaume, seguint el recorregut ja tradicional d'aquest dia. Al pas per les diferents parades dels partits que han signat la reforma de l'Estatut es van desplegar algunes pancartes contràries a aquest i amb el lema "Sense autodeterminació no hi ha democràcia".

L'acte s'emmarca dins de la campanya contra els diferents estatuts dels Països Catalans, i en concret el del Principat, de cara a rebutjar-lo en el referèndum del mes de juny.

L'endemà, dilluns 24, a diferents municipis arreu dels Països Catalans es van realitzar concentracions davant de les seus del PP i PSC per protestar per l'aprovació de la reforma de l'estatut autonòmic del País Valencià.

Manifestació per la independència Sant Jordi 2006 a Bcn

L'ordenança cívica aplicada com a arma política

Dins de la línia de control de l'espai públic que va inaugurar l'ordenança cívica el passat gener, s'ha accentuat la pressió municipal contra les parades polítiques que es planten a les Rambles de Barcelona cada 23 d'abril, encara que aquest no sigui un fet nou. Des de bon matí, agents de la Guàrdia Urbana i tècnics municipals feien retirar pancartes i controlaven l'exposició i venda de material polític que no fossin llibres. El rigor dels funcionaris tenia, però, excepcions; partits parlamentaris i grans sindicats, capbussats en la seva particular campanya sobre l'Estatut no van tenir cap problema en convertir els seus estands en espais de pro-

paganda, amb poc més de tres o quatre llibres. La contradicció era tan evident que els funcionaris no van saber respondre el per què d'aquestes diferències, desviant les responsabilitats cap als càrrecs polítics. Tot i que foren molts els col·lectius als quals s'obligà a treure la pancarta, DIRECTA entre ells, el cas més extrem va

ser el d'Endavant, que no va poder exhibir un rètol amb el seu nom amb l'excusa que no era el mateix que figurava al permís per l'espai. Rambla avall un immens cartell anunciava quin era l'estand d'Esquerra Unida i Alternativa, tot i que aquesta no era l'organització que havia omplert la sol·licitud. No va tenir cap problema.

BAIX LLOBREGAT

Nou centre social a Castelldefels

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El nou centre social ha estat creat a una nau industrial al Passeig del Ferrocarril núm. 34 (antic camí Ral de València), darrera de l'estació. Un indret que fa set anys va ser abandonat i es va convertir en un local sense ús. Des de l'assemblea del projecte "volen recollir els valuosos desperdits que ignora el capitalisme per crear un espai de reivindicació política, de crítica social i de creativitat cultural en totes les seves possibilitats." S'anomena El Rabart i conviden tothom a participar de les assemblees que es fan diumenges a la tarda.

PRESOS ANARQUISTES

Continuen les accions

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Grups solidaris amb els presos anarquistes van llançar ous de pintura a la façana de l'Ajuntament de Molins de Rei. També van posar silicons als panys del consistori i de Can Ametller. L'acció va ser reivindicada per tal d'exigir l'alliberament de Rubén, tancat a Can Brians des del 9 de febrer. Al barri del Clot es van llançar bombetes plenes de pintura contra la façana de Finques Corral, entitat que va denunciar un altre noi anarquista de Madrid. Aquesta setmana també s'ha conegut la sentència contra els anarquistes detinguts el setembre de 2003 a Barcelona. Seran condemnats a penes d'entredos i set anys de presó. Els últims tres anys, quatre dels condemnats han estat en situació de presó preventiva i per tant una part de la condemna es restarà d'aquest període.

Sopar per la llengua

Per sisè any consecutiu, i coincidint amb Sant Jordi, la Coordinadora d'Associacions per la Llengua va celebrar el Sopar per la Llengua a la Facultat de l'INEFC. Durant l'acte es va retre homenatge a Jordi Pere Cerdà, per la seva trajectòria personal i a Toni Strubell i Josep Cruanyes per la seva tasca al capdavant de la Comissió de la Dignitat, així com a altres entitats. També va actuar el grup alcoià de teatre Pot de plom.

posem la directa!

Punts de distribució

Asota teniu el primer llistat de punts on podeu comprar la DIRECTA, pel preu d'1,5 euros. El dia d'arribada als punts de venda, per qüestions pràctiques de la distribuïdora, ha pasat a ser dijous. Hi ha llocs als quals, de moment, no hi serem presents. Aquest és un projecte a llarg termini i on les possibilitats econòmiques determinaran l'extensió de la distribució.

Si voleu ser punt de venda o sabeu de llibreries, quioscos o locals on creieu que voldrien tenir el setmanari, truqueu-nos o envieu un correu a distribucio@setmanaridirecta.info

Arenys de Mar **El Setciències** c/Ample 9
Balaguer **Antiga Estació RENFE** c/Noguera Ribagorçana 2
Barcelona **Cap i Cua** Torrent de l'Olla 99 | **Cat Guinardó** P. Guinardó 13 | **La Rosa de Foc** c/Joaquim Costa 34 |
Gàbia de paper c/Marià Cubí 26 | **Infoespai** P. del Sol 19 |
Ítaca c/Pallars 230 | **La Ciutat Invisible** c/Riego 35 |
La Torna S. Pere Màrtir 37 | **Pròleg** c/Dagueria 13 | **El Lokal** c/de la Cera 1 bis | **Medios** c/Valldonzella 7 | **1917** c/Pintor Fortuny 30 | **Ona** Gran Via 654 | **Rocaguinarda** c/Xiprer 13 | **Tartessos** c/Canuda 35 | **Quiosc Colom** Rambles | **Quiosc Santa Mònica** Rambles | **Terra d'Escudella** c/Premià 20

Bellaterra UAB **Kioskiero** Plaça Cívica
Berga **Llibreria Quatre Cantons** P. Ciutat 12
Caldes de Montbui **Llibreria Ginesta** P. Moreu 12
Girona **Llibreria 22** c/Hortes 22 | **Les Voltes** Plaça del Vi 2 |
La Màquia c/del Vern 15
Granollers **Llibreria La Gralla** Plaça dels Cabrits 5 |
Llibreria Anònims c/Miquel Ricomà 57 | **El Racó Ecològic** c/Roger de Flor 85
Igualada **Ateneu Llib. El Porvenir** Passeig Jacint Verdaguer 122
Les Franqueses **El Cabàs** c/Ribes 121
L'Hospitalet **Quiosc Montserrat** P. Mare de Déu de Montserrat

Lleida **Ateneu La Maranya** c/del Parc 13 | **La Falcata** c/La Panera 2
Mataró **Tramvia** P. Granollers 1
Reus **Bat a Bat Kultur** c/S. Elies 29 | **Llibreria Gaudí** c/de la Galera 12 | **Galatea Llibres** c/Jesus 5-7
Ribes del Garraf **Can Gabaldà** Plaça de la Font 2
Sant Celoni **Els 4 Gats** c/Sant Josep 64-66
Tarragona **La Capona** c/Gasòmetre 41
Vic **Llib. La Tralla** c/de la Riera 5, **Ronda** Ronda de Camprodon 3
Vilafranca del Penedès **La Fornal** c/Sant Julià 20

Corresponsalies

La participació a la DIRECTA a la xarxa de corresponsalies va creixent progressivament, una qüestió decisiva a l'hora de mesurar la realitat d'un projecte que es vol horitzontal. Els nivells d'implicació són diferents perquè són moltes les tasques a realitzar: participació a la redacció, difusió del projecte, cerca de punts de distribució i publicitat, presentacions i parades, subscripcions...

Les corresponsalies es reuneixen, de moment, un cop al mes, i cada setmana fan les aportacions acordades als continguts del setmanari.

Si voleu col·laborar amb la DIRECTA, podeu escriure a la corresponsalia que tingueu més a prop o directament a redaccio@setmanaridirecta.info.

Baix Llobregat <baixllobregat@setmanaridirecta.info>

Barcelona <redaccio@setmanaridirecta.info>

El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès) elcamp@setmanaridirecta.info

Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa) girona@setmanaridirecta.info

Maresme <maresme@setmanaridirecta.info>

Menorca <menorca@setmanaridirecta.info>

Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera) <terresponent@setmanaridirecta.info>

Vallès Occidental <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>

Vallès Oriental <granollers@setmanaridirecta.info>

I properament també podreu contactar amb: Anoia, Bages-Berguedà, Garraf, Pirineu de Lleida i Terres de l'Ebre.

Subscriu-te!

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir la DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Un cop hakis omplert la butlleta que trobaràs a molts llocs, ens la pots fer arribar a l'adreça: c/Juan Ramón Jiménez 22, 08902, l'Hospitalet de Llobregat.

També pots enviar les teves dades per correu electrònic a

<subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a www.setmanaridirecta.info i omplir les dades que et demanem.

O bé, més ràpid, truca'ns al telèfon 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions

25 d'abril **Girona (UdG)** 19h / 27 d'abril **UAB** (Fira d'entitats Primavera per la Llengua) paradata de 12 a 15h / 28 d'abril **Girona** (Casal Independentista El Forn c/ Carme 207) 20:30 h / 4 de maig **Barcelona, Vallcarca** (Ass. Cultural la Reina d'Àfrica, c/Bolívar) 20 h / 5 de maig **L'Hospitalet de Llob.** (Ass. Waslala, c/Pins 39) 20 h / 11 de maig **Mataró** (Llibreria Robafaves, c/Nou 27) 19:30 h / 24 de juny **Ponts** (Bar Canari) 19 h / 2 de juny **Felanitx** (Sala Recreativa) hora per confirmar / 3 de juny **Palma** (Bar Es Pinzell) hora per confirmar / 10 de juny **Sant Celoni** (Casal Independentista Quico Sabatè) 19:30h / 24 de juny **Ponts** (Bar Canari) 19h

Butlleta de subscripció

setmanari de comunicació

directa

Em vull subscriure al setmanari de comunicació Directa:

Nom.....	Cognoms.....
Població.....	Codi Postal.....
Adreça.....	
Correu electrònic.....	Telèfon.....
Signatura: _____	Ordinària ☐ 60 euros / Solidària ☐ 120 euros

Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any. La domiciliació bancària és una de les vies per fer-ho.

Un cop hakis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: c/Juan Ramón Jiménez 22, 08902, Hospitalet de Llobregat (Barcelona)

També pots enviar les dades per correu electrònic a <subscripcio@setmanaridirecta.info>

A la nostra web també hi ha un formulari, entra i clicka: <http://www.setmanaridirecta.info>

Per qualsevol dubte truca'ns al telèfon 935 306 876 o al 661 493 117

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

Madrid // La República

» Milers de persones es van manifestar el dissabte 22 d'abril pels carrers de la capital espanyola en homenatge de la IIIa República i en reivindicació de la IIIa. L'èxit de la convocatòria és encara més remarcable per no tenir el suport de cap formació parlamentària i el silenci mediàtic a la que ha estat sotmesa.

Algèria // Consciència Amazic

» Com cada 20 d'abril, la Cabília va recordar l'anomenada primavera amaziga de 1980. Llavors, la policia algeriana va desallotjar la Universitat, l'hospital i les fàbriques d'aquesta regió ocupades en protesta per la repressió cap a la llengua i la cultura amazigues, el que provocà un centenar de morts i, més tard, el reconeixement parcial d'algunes reivindicacions.

EUSKAL HERRIA // EXPECTATIVES DE PAU

La clau està en els drets

Euskadi endega d'una vegada per totes el camí cap a la seva normalització política. Però sense el seu reconeixement com a poble aquesta no serà possible.

Teresa Toda

/Euskal Herria/

Fa algunes setmanes, amb l'anunci d'ETA de mantenir un alt el foc permanent, es materialitzava un resultat visible (o "es visibilitzava un resultat"?), i molt important, d'un procés que, en realitat, està desenvolupant-se des de fa anys a Euskal Herria. Lentament, en ocasions contradictòriament, s'han anat movent persones, idees, plantejaments... generant les condicions necessàries per als passos que ara es veuen. No és, per tant, el principi del procés, però sí el d'una fase que hauria de ser decisiva i resolutiva.

Després de l'entrada en vigor de l'alt el foc, s'han donat una sèrie de declaracions que confirmen que ja hi havia canals de comunicació, extraoficials però efectius, entre l'esquerra abertzale i el PSOE, que es van mantenir a pesar de les tensions i fets conflictius dels últims sis o set anys. També hi eren entre diferents forces polítiques basques. És una dada a tenir en compte, ja que permet intuir que les bases d'aquesta nova fase estan més assentades que en els intents anteriors -converses d'Alger i procés de Lizarr-Garazi-.

Les bases del procés

► Sembla que s'ha après de les anteriors experiències, superant els elements que van impedir que fructifiquessin, però construint des dels punts que van deixar clars. A Alger, per exemple, es va produir un reconeixement mutu entre l'Estat espanyol i ETA com interlocutors, però van quedar fora de l'esquema les forces polítiques, sindicals o socials de la societat basca. Per la seva banda, l'Acord de Lizarr-Garazi va assentar les bases imprescindibles del procés polític: la territorialitat de la nació basca i el dret a decidir sense ingerències. El lema "Euskal Herria té la paraula i la decisió", utilitzat des de llavors, resumeix molt bé la clau per a la resolució. Però el projecte en el seu conjunt no estava prou madur ni comptava amb les necessàries "complicitats" al costat dels qui defensen el projecte constitucionalista espanyol.

D'aquestes experiències va

Manifestació a Donosti a començaments d'abril

"Euskal Herria té la paraula i la decisió" resumeix la clau per a la resolució"

sorgir l'esquema de les dues taules, deslligant la negociació que correspon a ETA i al Govern espanyol de la taula de diàleg polític per al reconeixement del dret a decidir i existir. A més, la idea que el que aquí es decideixi no es pot canviar a Madrid està arrelant amb força, marcant així distàncies amb el que ha succeït a Catalunya. En aquest camí previ també s'ha deslligat del procés de ple reconeixement dels drets del poble basc del que es coneix com

a "construcció nacional d'Euskal Herria", on entren ja concepcions diferents més lligades a posicions polítiques concretes.

En resum, ara estem parlant de drets -dret d'autodeterminació, drets civils i polítics per a totes les persones, etc.- que avui no estan reconeguts i de com fer-los efectius; una vegada assolits, cada força política desenvoluparà el seu propi disseny en el nou marc. I haurà de quedar

garantit que tots els projectes podran portar-se realment a terme si compten amb el suficient suport popular.

Superar els obstacles

► Malgrat totes les dificultats i les intenses campanyes ideològiques i repressives del PP i els seus potents mitjans de comunicació, durant aquests anys s'ha anat avançant en la socialització i acceptació d'aquests conceptes.

La implicació en el procés ha d'abastar a tota la societat

Gràcies a la tasca d'agents molt diversos, avui en dia pràcticament cap força política de les quals actuen a Euskal Herria, siguin únicament basques o d'obediència estatal -excepte el PP i afins, UPN a Navarra i els seus homòlegs a l'Estat francès- qüestiona que en el dret a decidir i en el reconeixement d'Euskal Herria està el nus gordià del procés, amb el corol·lari que aquesta decisió sigui respectada pels Estats espanyol i francès. Tampoc hi ha un qüestionament frontal de la territorialitat, incloent el nord d'Euskal Herria (sota administració francesa) encara que sigui un àmbit en el que sorgiran moltes dificultats; com

» continua a la pàgina següent

Les treves i la diàspora

Aitor Arruti
Lehendakari del
Centre Cultural Euskal
Etxea de Barcelona

La diàspora basca a Barcelona i Catalunya, com la majoria social basca, ha rebut amb il·lusió i esperança el procés que s'està configurant a Euskal Herria. Des del Centre Cultural Euskal Etxea, que fonamenta la

seva activitat en el respecte a la pluralitat i en la defensa de tots els drets per a totes les persones, potser entenem millor -des de la distància- tot el que ha passat en les darreres dècades al nostre poble i la importància del que ara es cou.

Coneixedors de les dinàmiques que han generat conflictivitat i sofriment al nostre país, és ben possible que moltes i molts de nosaltres pensem que, ara que hi ha un alto-el-foc

permanent, calen també altres treves permanents. La treva de l'Audiència Nacional, per exemple. La treva de la política penitenciària.

I també la treva de la distorsió mediàtica que impedeixen veure tots els verds del País Basc. Les treves necessàries per poder seguir avançant cap a la democràcia i el respecte a la paraula de la societat basca. Per poder seguir treballant, sense treva, per la pau.

SCDA0N2F000068

Detall de la marxa on es mostraven cartells

» ve de la pàgina anterior

s'està veient aquests dies amb les proclames del PP i UPN respecte a Navarra i els pronunciaments, també, del PSN i del Govern del PSOE, si bé aquests són més matisats, deixant obertes altres possibilitats. No obstant això, és evident que existeixen posicions molt distanciades entre les forces polítiques, que no ho són tant, segurament, entre les seves bases i entre gran part de les organitzacions i agents socials del país, que són molts.

Aquest conjunt de realitats exigirà un procés molt llarg i complicat, durant el qual serà necessària la voluntat d'anar al fons de la qüestió, evidentment, però també la paciència, la tena-

citat i la capacitat d'anar superant obstacles i moments difícils, i un ingredient més que no s'acostuma a esmentar tan sovint com s'hauria: la imaginació, tant en la recerca de solucions i respostes imaginatives com en la capacitat d'imaginar el futur.

Això en el costat positiu. Al costat negatiu del procés, a part del manteniment per part de l'Estat espanyol d'una política repressiva cada vegada més restrictiva de llibertats i drets, poden situar-se les dificultats afegides que sorgiran de la pugna d'interessos partidistes en funció dels previsibles canvis a l'escenari polític. On més s'entreveu aquesta possibilitat és en el PNB, que podria perdre importants quotes de poder com a resultat

de la plena participació de Batasuna en les eleccions i institucions. A més, la temptació "peneuvista" sempre ha estat la del pacte amb Madrid, el que pot dur-li a promoure, al costat del

*Entrem en
una fase
que hauria
de ser
decisiva i
resolutiva*

PSOE, un procés de renovació de l'actual Estatut de Gernika que torni a enquistar la situació, amb conseqüències imprevisibles.

Que aquesta vegada sigui "la bona" dependrà no només d'aquestes bases de sortida molt millor assentades, sinó que la implicació en el procés abasti a tota la societat, des dels partits polítics -fonamentals en la taula de negociació-, fins a les perso-

nes individuals, passant per sindicats i la gran quantitat d'organitzacions socials (de l'euskara, culturals, associatives, d'ajuda, de defensa de drets, juvenils...) amb que compta el teixit social basc. Per descomptat que la disposició de Madrid i de París haurà d'anar variant, però la clau de tot està en el que vagi fent-se a Euskal Herria.

①

La pressió social

Diversos processos de resolució de conflictes al món han demostrat que la implicació social, la pressió de la societat, són fonamentals per a garantir que s'implementi allò acordat a la taula de negociació i perquè els acords tinguin també una vessant social, per dir-ho així. Euskal Herria no ha de ser una excepció.

Hi ha una primera base molt interessant, l'Acord Democràtic de Base, signat per 55 organitzacions polítiques, sindicals i socials, fa any i mig, arran dels contactes promoguts pel Fòrum Nacional de Debat. Planteja vuit

principis mínims per a la configuració de la Taula per a la Resolució del Conflicte, i ha desenvolupat també interessants contactes internacionals. En aquests moments, està realitzant una campanya de socialització del seu projecte, que es pot consultar a:

www.konponbidea.info.

D'altra banda, en un pas realment avançat i audaç, ha entrat en escena la plataforma Ahot-sak, composta per dones de tots els partits polítics (excepte el PP i UPN, una vegada més), de sindicats i d'altres organismes. La seva presència i la seva tasca

haurien d'assegurar-nos la participació a les dones i les nostres aportacions a tot el procés.

Malgrat ser un país en general participatiu, Euskal Herria nota també la influència de les corrents desmobilitzadores, i no serà gens fàcil activar a la societat, a les persones. Tampoc es pot negar que, al costat de la gran esperança oberta, existeix també un punt de cautela. Però en la mesura que s'impliquin els sectors organitzats de la societat, segur que hi haurà una impressionant resposta. ②

En aquesta nova situació el Govern espanyol manté oberts, no obstant, tots els fronts de la seva política repressiva. El Govern francès l'acompanya en la política penitenciària de dispersió i aïllament de preses i presos polítics bascos. A les presons, les condicions continuen sent les mateixes, i es continua condicionant el compliment dels drets de les persones preses a les conveniències polítiques governamentals.

Una vegada i una altra repeteixen els portaveus del Govern i del PSOE que no es modificarà la Llei de Partits, i, sobre aquesta base, mantenen la il·legalitat de Batasuna. És, sens dubte, una de les patates que més li cremen les mans a Rodríguez Zapatero, que continua acomplexat davant el

PP. La Llei s'utilitza alhora com un element de pressió contra l'esquerra abertzale, volent obligar-la a "passar per la pedra" i condicionant la seva presència en una futura taula de diàleg.

Per altra banda continuen oberts tots els sumaris polítics derivats del 18/98, i segueix endavant el seu macrojudici. Una vista oral que du ja gairebé cinc mesos, obligant a les 56 persones processades a una dinàmica infernal de trasllats setmanals a Madrid amb totes les conseqüències que això implica, encara que deixi al descobert la falta de proves i la base política de les acusacions.

El Govern espanyol sap que haurà de desactivar tot aquest entramat. Com més aviat es posi a fer-ho, millor. ③

Observatori dels mitjans

Periodista enxampat

Tot queda a casa

Aquest any es compleixen els 125 anys del naixement de La Vanguardia, i el diari està de celebració. Felicitats. Amb gran joia van decidir fer un sopar d'empresa per commemorar-ho. Una empresa difícil la d'organitzar un convit per a més de 1000 persones ni més ni menys que al saló oval del Palau Nacional de Barcelona. Tothom tranquil, el comte assumeix el compte.

Potser per efecte dels excessos de la memorable nit anterior, el diari publica en portada l'esdeveniment – amb l'esperada foto dels monarques amb el comte de Godó, tot queda a casa-, li dedica l'editorial, i per si no n'hi havia prou, edita un suplement especial de vint pàgines dels "actes commemoratius dels 125 anys", és a dir del sopar i una exposició al CCCB. L'esmentat suplement és talment un àlbum de boda on apareixen les n fotos de cadascuna de les taules de la vetllada amb cadascun dels començals (de l'establiment en amunt), i textos al més pur estil premsa rosa escrits per la mai prou valorada Mariàngel Alcázar. Per cert, el suplement resa així: "Independència, pluralitat y rigor". Es clar, la independència de poder-se pagar un sopar astronòmic, la pluralitat dels convidats, entre els quals el més observador i va comptar un lector de peu del diari, i finalment el rigor; el rigor de confondre la rellevància i l'integrés informatiu, sacsejar-los en la justa mesura i acabar fent passar un publipor-tatge corporatiu de pissarri per la notícia del dia o l'esdeveniment de l'any. Felicitats.

"Foto trucada"

El defensor del lector del diari El País, Sebastián Serrano, escrivia el diumenge 16 d'abril un article de rectificació a propòsit de les imatges que apareixen a l'esquerra. El diari havia publicat una setmana enrere la segona de les fotos, en la qual apareix Ángel Acebes i en un segon pla molt proper, Maria del Mar Blanco, germana del regidor del Partit Popular mort en un atemptat d'ETA l'any 1997. La imatge era de l'agència de notícies Efe. Com s'observa, a la fotografia publicada, Acebes és ben bé al costat de la germana del regidor. En canvi, a l'altra imatge –l'original– la noia pràcticament no hi apareix. Com bé aclareix Serrano, la imatge va ser manipulada per un treballador d'Efe per una qüestió d'oportunitat informativa. El mateix editor de guàrdia de El País, al que li van colar el gol, admetia: "des del punt de vista informatiu era la foto que s'havia de publicar, ni se'm va passar pel cap que fos un muntatge". El responsable del trucatge, explica l'article, ha deixat de treballar per l'agència Efe.

Difamació com a mètode

L'equip de govern en funcions de l'Ajuntament de Marbella confirmava la setmana passada que havia cessat Martí Hidalgo com a director dels tres mitjans de comunicació municipals: La Tribuna i la Radio Televisión de Marbella. El diari digital "periodistadigital" informava d'aquest fet uns dies després del cessament i apuntava algun dels motius d'aquesta decisió del govern en funcions. Oficialment, la raó de substituir el responsable municipal de mitjans és "la necessitat d'un canvi de contingut, imatge i línia editorial dels mitjans municipals en les circumstàncies actuals". Però aquesta explicació obvia el que el regidor de Marbella del Partit Andalúsista, Pablo Nuñez, opina respecte la tasca de desgast de La Tribuna contra el seu partit. Literalment, "aquest diari ha estat llançant acusacions contra un regidor del nostre partit, fent judicis de valor sense aportar cap prova y sense que existeixi una sentència ferma contra la seva persona". Heus aquí el tipus de periodisme practicat per Martí Hidalgo.

Semàfors

El solt – o l'apèndix de l'editorial – és un gènere periodístic clàssic que està present en la majoria de diaris. Amb diverses formes, el solt és, en definitiva, la veu més sincera i obertament expressada de l'ideari d'un mitjà de comunicació. Si en l'editorial se sol optar per la contenció i la reflexió pausada, aquest espai té una càrrega d'opinió i crítica dura molt més explícita.

A La Vanguardia, el solt pren la forma dels coneguts "semàfors". Com en tots, n'hi ha de vermells, de verds i de taronges. Els colors s'associen a personatges públics, en funció de si han obrat bé, malament, o si simplement es "comporten", sempre des del punt de vista del diari. Fent una ullada a l'hemeroteca d'aquest diari, hom om s'adona de les filies i les fòbies del mitjà. Pel que fa a les fòbies, és molt evident la que professen cap al ja ex conseller de Medi Ambient i Habitatge, Salvador Milà. Són incontables els semàfors vermells que La Vanguardia deu haver dedicat a aquest polític, amb el desgast personal i professional que comporta ser criticat des d'aquesta tribuna. Ara que Milà ja no hi és han volgut acomiadar-lo. L'endemà del seu cessament el van homenajar amb un nou semàfor vermell: feina feta.

SALVADOR MILÀ
Ex conseller Medi Ambient

ROJO

La salida del Gobierno del hasta ahora conseller de Medi Ambient, Salvador Milà (51), puede considerarse como lógica teniendo en cuenta los choques que ha tenido con otros consellers y la polémica que han generado...

Xarxa en positiu <http://www.investigaccio.org/footing>

El 29 d'abril té lloc al centre de Barcelona el primer Footing contra el Mobbing. La marxa sortirà a les 11h del matí de les portes de l'oficina contra el mobbing que l'ajuntament va

obrir a l'edifici municipal de la Ronda Sant Pau 43, i que a la pràctica no resol pràcticament cap cas seriós d'assetjament que realitzen institucions públiques o empreses privades. Han creat

una pàgina web per tal de consultar el recorregut i les modalitats d'inscripció. Però, el portal principal serveix per informar-se de les diferents campanyes contra la violència immobiliària i de la carta de mesures per evitar-la que ha estat signada per centenars de persones. La cursa finalitzarà a la Rambla del Raval, on hi haurà una jornada d'accions de desobediència a les ordenances del civisme.

L'altra informació

el pèsol negre
Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

Revista per a la informació local, la denúncia, la reflexió, el debat, la creació i el lliurepensament. És una eina més per la lluita en contra de la injustícia i en favor de la llibertat. És un mitjà independent, que fent des del moviment llibertari cap a enfora i on pot participar tothom. El pèsol negre no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu que forma part de la redacció de el pèsol negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació.

GRATIS
1000 exemplars
II època
Bimestral

EN PDF:
Últim número
Números antics

CONTACTA:
pesolnegre@berguedalibertari.org

Freqüències de ràdios lliures o populars de Catalunya

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Postscriptumradio.org (Terrassa), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio R.S.K. 107.0FM (Barcelona)

cal que neixin flors...

ger

entitat cultural i esportiva
Tf. 93 896 12 00 C. N. 24
08810 Bieses (Carrat)
Països Catalans

Dissabte 13 de maig
FONR '06
Festival de música electrònica
experimental i oborígen

...a cada instant

anticapitalisme
alternatives
contrainformació
solidaritat

illacrúa

la revista alternativa
dels Països Catalans

www.illacrúa.net

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE soci

LA COOPERATIVA

So i Nums

Tel: 93 443 01 50
Fax: 93 329 71 52

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE soci

Traballem per la Unitat...
Lluitem per la Llibertat!!

Si desitges treballar amb
nosaltres, escriu-nos a:
alertasolidaria@alertasolidaria.org

ALERTA
solidària

Espais emergents

'Suburbe.net', art i crítica social a l'àrea metropolitana de Barcelona

'Paisatge urbà', de Josep Niubó, una de les imatges a les galeries de 'Suburbe.net'.

Enric Borràs Abelló

/espais@setmanaridirecta.info/

Prop d'un centenar d'artistes de diferents especialitats col·laboren amb el projecte d'art social Suburbe, que gira entorn d'un espai virtual, el portal *Suburbe.net*, i d'una revista trimestral anomenada *Mural d'Actualitat*. Sense un local o espai físic propi des d'on aglutinar les activitats, el portal i la revista, que es pot trobar gratuïtament a les biblioteques de la xarxa de la Diputació de Barcelona, fan aquesta funció. Segons un dels membres de Suburbe, Pol Alcózar, el projecte pretén coordinar una xarxa d'autors conscients dels defectes de la societat actual que volen dur a terme activitats artístiques concretes sempre vinculades amb la crítica social. De fet, les diferències entre el centre i la perifèria són l'eix guia del primer número de *Mural d'Actualitat*,

que analitza les diferències, sobretot econòmiques, entre els diferents barris de l'àrea metropolitana de Barcelona mitjançant expressions artístiques de tota mena, com ara la fotografia, la pintura, l'escultura, etc.

Dins del portal *Suburbe.net* es poden trobar diferents espais. Sota el nom de "Propagant", hi ha un bloc que s'actualitza regularment amb tota mena de notícies sobre actualitat i moviments socials d'aquí i de fora; també hi ha un enllaç des d'on és possible veure i descarregar la revista.

"Transformant" és l'apartat on s'exposen els projectes del col·lectiu que sorgeixen arran dels eixos centrals proposats a *Mural d'Actualitat*. Així doncs, s'hi pot trobar un anunci d'una propera instal·lació inspirada en el cartellisme republicà, en relació amb el tercer número de la revista, que sortirà amb vista a l'estiu i vol commemorar els setanta-cinc anys de la proclamació de la República. Però també hi ha una convocatòria a tots els artistes interessats a participar en la segona Mostra d'Art sota la Ciutat, que es farà amb vista a la tardor. La mostra consistirà en una sèrie d'instal·lacions de gran format i exposicions, relacionades amb el tràfic de persones i la immigració, que s'exposaran en set estacions del metro de Barcelona. Dins l'apartat "Transformant" també hi ha galeries d'art en línia d'algunes de les exposicions fetes per mem-

Al portal es poden veure algunes de les obres dels autors

bres de Suburbe, incloent-hi la primera Mostra d'Art sota la Ciutat, que es va fer el 2004 en onze estacions de metro.

A "Reciclant" hi ha un recull d'experiències i de recursos que volen ser útils per a tothom; s'hi pot trobar des d'una aplicació gratuïta per crear una web on es poden posar imatges sense que calgui saber programar webs fins a una descripció econòmica dels barris i dels suburbis de Barcelona.

Suburbe és un projecte nascut del col·lectiu Estenent el Desastre, i, segons Pol Alcózar, va sorgir arran de la iniciativa d'una sèrie d'artistes que van confluïr en veure que tenien interès comú a fer servir l'art com a eina de transformació social. Al darrere de Suburbe hi ha un grup de persones molt actives que treballen en diversos projectes alhora, com el de fer un curt sobre la situació i la precarietat laborals,

sobretot pel que fa a la construcció. Però tots els projectes es relacionen entre ells i al voltant del portal *Suburbe.net*. El tema del curt, per exemple, també serà l'eix central d'un dels números de *Mural d'Actualitat*.

A més, els membres del col·lectiu tenen altres projectes en ment: amb vista a la tardor han previst posar en marxa una nova secció a la web per donar-hi encara més força com a eina per impulsar l'art crític i amb contingut social. S'anomenarà "Cooperant" i vol ser una plataforma de difusió i de distribució d'obres d'art oberta a tots els autors que hi vulguin participar, i que funcionarà de manera lliure mitjançant les llicències Creative Commons. Al contrari que el *copyright*, les llicències Creative Commons permeten l'ús i la distribució lliure de les obres d'art amb algunes condicions, com ara que no es facin servir per treure'n cap mena de profit econòmic i que es reconegui la identitat de l'autor.

Al portal també es poden trobar altres sorpreses, com ara la possibilitat de veure en línia pel·lícules clàssiques com *Metropolis*, de Fritz Lang; *El cuirassat Potemkin*, de Sergei Eisenstein, i alguns curts de Charles Chaplin. Per veure-les, cal tenir instal·lat a l'ordinador el reproductor Quick Time.

Més informació:
www.suburbe.net

S'inaugura un nou ateneu popular a Sabadell

Enric Borràs Abelló

/espais@setmanaridirecta.info/

L'Assemblea de Joves del Sud (AJ Sud), de Sabadell, va inaugurar dissabte el nou Ateneu Popular dels Barris del Sud Malcolm X. S'hi va fer un torneig de futbol, un dinar popular, un pas de vídeo i, a la nit, un concert amb Humareda, Kolesterol y los Triglizeridos, Thorpedians i Kasparrata. L'ateneu Malcolm X és en un local al carrer de Buixeda, número 35, que es va *okupar* al mes de març per crear un nou espai des d'on els joves de Sabadell poguessin fer activitats, i amb aquest acte, ha quedat definitivament obert a qui hi vulgui participar. Des de l'AJ Sud, asseguren que l'Ajuntament de Sabadell no els havia pres seriosament i es va negar a cedir-los un local des d'on fer-hi activitats perquè tenia por que el jovent s'organitzés. Segons afirmen, el consistori els havia promès un local que podrien gestionar ells mateixos, però no va arribar a complir el pacte amb els joves. L'ateneu Malcolm X s'ha obert amb la voluntat d'autogestionar-se i d'obrir-se a altres col·lectius i persones que hi vulguin treballar. Segons l'AJ Sud, feia nou anys que el local era tancat i buit. Tot i això, el propietari ja ha presentat una denúncia contra l'*okupació* i els ha demanat que marxin.

Obren el nou local Acció Cultural i Entropiactiva

Enric Borràs Abelló

/espais@setmanaridirecta.info/

Ja s'ha obert al públic el nou local del col·lectiu anarquista Entropiactiva i de la distribuïdora de material llibertari Acció Cultural. És al carrer del Socors, número 7, del barri de Sants de Barcelona, i és obert de les cinc de la tarda a les nou del vespre del dilluns al divendres. Entropiactiva és un col·lectiu que es declara enemic de tot aquell qui mantingui i afavoreixi qualsevol estructura de poder. Reclama la destrucció de l'Estat mitjançant la guerra social i la lluita per la llibertat total de les persones. El nom d'Entropiactiva és una crida al desordre, ja que els seus membres entenen que l'ordre és afavorit pel poder. Des d'Acció Cultural es distribueix material com ara cassetts, discs compactes, llibres, samarretes, revistes i butlletins. Acció Cultural també fa còpies de discs compactes per a grups que tinguin una maqueta.

Podeu trobar més informació sobre aquests col·lectius i la feina que fan a entropiactiva.com i a acciocultural.com.

Suburbe és un grup d'artistes compromesos amb la societat que els envolta

Què es cou

Lleida es prepara per la seva primera Festa Major Alternativa

✉ Gemma Garcia

/queescou@setmanaridirecta.info/

Per primera vegada, col·lectius i associacions de Lleida s'han posat d'acord per tirar endavant una ambiciosa proposta, la d'oferir a la ciutadania una Festa Major alternativa a la institucional.

Queden ja pocs dies, perquè Lleida celebri la Festa Major, en honor a algun sant, com totes. Però aquest any, quelcom de diferent es presenta a la capital de Ponent. Col·lectius lleidatans fa setmanes que es reuneixen per tornar la festa al poble, perquè sigui ell mateix el que organitzi com, de quina manera vol gaudir de la festa. Diversos col·lectius han organitzat un seguit d'actes – des d'activitats per la canalla a concerts fins la matinada pels més grans – que ompliran alguns carrers del castigat Casc Antic de Lleida per donar lloc a la primera Festa Major Alternativa, que se celebrarà el cap de setmana del 5 i 6 de maig.

La lluita per a un nou marc de relacions socials no està renyida amb la festa

Jocs cooperatius i no competitius, xerrades, recitals, concerts i festa, molta festa, són els ingredients idonis per presentar a la població una alternativa a la festa major institucional, feta des de i per al poble. S'ha intentat incloure-hi actes per a tots els gustos, sense deixar de banda la realitat social que està patint el Centre Històric, que com molts nuclis històrics de les grans ciutats, són terreny per l'especulació i la construcció desmesurada de pisos i vivendes poc assequibles a les butxaques populars.

► Per què fem la festa major al Centre Històric?

L'espai públic és un espai de relació i identificació, de contacte entre les persones, d'animació i d'expressió comunitària. El Centre Històric lleidatà ha estat escollit com l'espai més idoni per celebrar-hi aquesta festa, ja que l'abandó a que es va dur el barri des de finals dels anys 50, va iniciar un procés que posà les bases per a l'emergència d'una imatge social estigmatitzada. Procés que culminà amb la redacció del projecte ARI (Àrea de Rehabilitació Integral) a principis dels 90. Aquest pla conté tota una sèrie de mesures de transformació de la trama

urbana antiga i la desaparició de diversos espais públics que havien desenvolupat una tasca fonamental com a punt de trobada i relació del teixit social del barri. El projecte fomenta la pèrdua d'aquests punts de referència i el canvi en la concepció del Centre Històric. El progressiu abandó del barri va comportar que la major part de la població de Lleida deixés de circular per llurs carrers i places, i que el significat de Casc Antic s'edifiqués únicament sobre allò negatiu que hi succeïa.

L'abandó del barri va comportar que part de la població deixés de circular per llurs carrers i places

I precisament aquest és l'eix on es centren les reivindicacions dels col·lectius que han organitzat aquest seguit d'actes, centrats a la emblemàtica plaça del Dipò-

sit, així com als carrers del voltant; que s'ompliran de festa i colors durant un cap de setmana ple de gresca i de reivindicacions. El Roser (un edifici històric i un espai públic que l'ajuntament vol privatitzar, per a fer-hi un "parador nacional"), l'especulació, la dinamització i valorització d'un espai fonamental en la història de la nostra ciutat, són motius suficients per tirar endavant una iniciativa que ja fa anys que necessita Lleida. I és que Lleida, amb un tripartit a la catalana, segueix patint els efectes del "progrés" (especulatiu, és clar), amb la construcció sense pausa d'edificis cada vegada més cars – el preu de mitja del m2 a Lleida és de 2600 Euros –.

► Per unes festes populars i autogestionades

Lleida, com totes les capitals catalanes, organitza la seva festa major des de la Paeria. Poc contenen les ganes de participar de la gent en quelcom més que no sigui com a simple espectadora, o en tot cas, com a espectadora participant en algun dels actes que s'organitzen i es gestionen des de la regidoria de Cultura (ERC). Les festes majors estan, en moltes poblacions, monopolitzades des dels àmbits de poder, doblegant-

se a les exigències de patrocinadors i dels lobbies empresarials, que veuen en la festa més gran de la ciutat una oportunitat per al seu negoci. Els nostres recursos econòmics per a l'organització de la Festa Major no són gaires, però un cop més, els moviments

socials demostrem que des de l'autogestió i amb la iniciativa popular, es poden tirar endavant activitats per a tots els públics. Fem possible que les creacions i expressions culturals es construeixin des de les bases, al carrers i places de la ciutat. ☺

Les Festes Alternatives s'organitzen a unes cinquanta poblacions de Catalunya. Aquestes opcions festives es porten a terme amb la participació de col·lectius i ciutadans i ofereixen un programa d'activitats alternatives al de les Festes Majors institucionals. Aquesta imatge correspon a un concert organitzat per l'Associació de veïns de Sant Joan i l'Assemblea de Joves de Vilanova, durant les festes alternatives del 2005

PROGRAMA DE FESTES

DIVENDRES 5 DE MAIG

20:30h_Pregó d'inauguració
21h_Actuació castellera
22:30h_Cercatasques

DISSABTE 6 DE MAIG

11h_Torneig futbolístic
13h_Vermut i jocs de taverna
14h_Dinar popular (de suport al CSO La Gàbia)
16:30h_Jocs cooperatius per a totes les edats.
19h_Taula rodona sobre el Casc Antic.
21:30h_Actuació dels Diables de Lleida
23h_Concert amb:

SKALIVADA (Barreja d'estils. Ska,folc...)

NARAINA (Patxanga i Rumba)

LA VIOLETA (Rumba lleidatana)

*Totes les activitats es faran a la Plaça del Dipòsit, al Centre Històric de Lleida.

Assemblea de la Festa Major Alternativa

La Xell: Xarxa d'Educació Lliure

✉ **Gemma Garcia**

/queescou@setmanaridirecta.info/

La LOE (Llei Orgànica d'Educació) aprovada el passat 6 d'abril, és la darrera normativa en educació de tot un seguit de canvis legislatius que han anat estretament lligats als canvis de govern. Arrel de l'aprovació de la LOE, es tornen a generar debats sobre variables dins un model educatiu únic. La Xell (Xarxa d'Educació Lliure) considera que el debat que cal plantejar recau en la base d'un sistema educatiu que perpetua un model econòmic i social a partir d'una sèrie de discursos.

“El sistema educatiu actual perpetua un model econòmic i social”

Aquesta Xarxa sorgeix d'una iniciativa per tirar endavant un projecte d'educació alternativa. Enfront les dificultats per portar a terme el projecte i per visualitzar individus i col·lectius interessats en una altra educació, van decidir convocar unes jornades el juliol del 2005. Aquesta Xarxa entén el què es educar d'una manera molt diferent a l'escola ordinària. Segons un membre de la Xell, hi ha una diferència de base tenint en compte que “l'educació lliure parteix de l'individu i no d'una autoritat que li ha de dir a l'individu el què ha de fer perquè suposadament coneix les seves neces-

Els nens que surten són de Moixaina, escola de la XEL, fen classes a la barceloneta

sitats”. Aquest espai que ocupa l'individu dins l'educació lliure comporta tota una sèrie contraposicions a les inèrcies amb les que s'estructura el sistema educatiu actual i que poques vegades són qüestionades.

► Trencar les inèrcies

Una d'aquestes inèrcies és l'agrupació per edats a les escoles. L'educació lliure prioritza la convivència i les interaccions entre persones de diferents edats, partint de la idea que dins un grup d'edat hi ha nenes i nens amb necessitats, interessos i voluntat diversos i amb ritmes i capacitats d'aprenentatge heterogènies. Un membre de la Xell també assenyala que cal tenir en compte la realitat familiar de cada nen o nena, que els donen diferents eines per afrontar l'aprenentatge. Així doncs, deixen de banda el

“L'adult proposa i els nens i nenes trien segons les seves necessitats”

baròmetre d'edats que en el sistema actual s'utilitza per exigir el mateix i així fer-ne una selecció.

El concepte de currículum escolar deixa de dirigir l'aprenentatge, a partir del moment que d'educació lliure advoca pel respecte de la voluntat de les persones i per una ruptura amb els mecanismes de premis i càstigs. En tot cas,

segons un membre de la Xell, “l'adult fa propostes” i són els propis alumnes els que trien segons les seves necessitats. Per tant, no hi ha una evaluació, sinó una percepció que implica respecte a la voluntat de nena o nena i una intervenció a través de propostes.

En aquest sentit, la Xarxa d'Educació Lliure té dos objectius cap a on direcciona les seves activitats. Per una banda, promoure la

creació i recolzar el funcionament d'escoles, experiències i col·lectius de pedagogia lliure, a través de trobades pedagògiques i la revista Infoxell. Per l'altra, difondre aquesta manera d'entendre l'educació a través de la pàgina web, xerrades i presentacions, i un cicle de Video Forum d'iniciatives d'educació lliure.

► Una educació no reconeguda

Tot i que hi ha països en que l'educació alternativa té un marc legal més favorable per desenvolupar-se, com a Dinamarca o EUA (escoles “charter”), a Espanya els requisits per reconèixer un espai d'aprenentatge com a escola són molt rígids, i dificulten el funcionament d'escoles lliures, que no són reconegudes. Per tant, una persona que a realitzat el seu aprenentatge a una escola lliure, oficialment està desescolaritzada.

Quan parlem d'educació lliure, també parlem de l'educació a casa. En aquest cas, també succeeix que mentre a països com Canadà o el Regne Unit l'educació a casa disposa de regulació, a Espanya aquesta pràctica no està regulada.

Tot i aquesta difícil situació per a una educació alternativa, a Catalunya existeixen diferents projectes d'escoles lliures que ofereixen una altra manera d'entendre l'educació molt allunyada del model vigent. ☺

Per contactar-nos:

Xell (Xarxa d'Educació Lliure)

www.educaciollliure.org

◀ EL WIKI INCLOU EL LLISTAT DE COL·LECTIUS I ESCOLES D'EDUCACIÓ LLIURE A ESPANYA I COM CONTACTAR-HI ▶

difusio@educaciollliure.org

El Baix Gaià és comarca

✉ **Masover de pobleviu.org**

/queescou@setmanaridirecta.info/

En el marc del debat endegat per la Generalitat de Catalunya per a una nova proposta d'organització territorial són diverses les comarques històriques que reclamen el dret a constituir-se com una nova unitat administrativa per motius històrics i també pràctics. El Baix Gaià, ubicat actualment a la comarca del Tarragonès n'és un exemple clar. Aquest territori, comprèn les poblacions del tram final del riu Gaià, i tot i no estar clarament limitada geogràficament, s'estén des de la Punta de la Móra fins a la Platja de Roda de Barà en la seva vessant costanera. La seva capital històrica és la vila de Torredembarra que compta actualment amb 12.478 habitants, dels quasi 30.000 habitants de la zona.

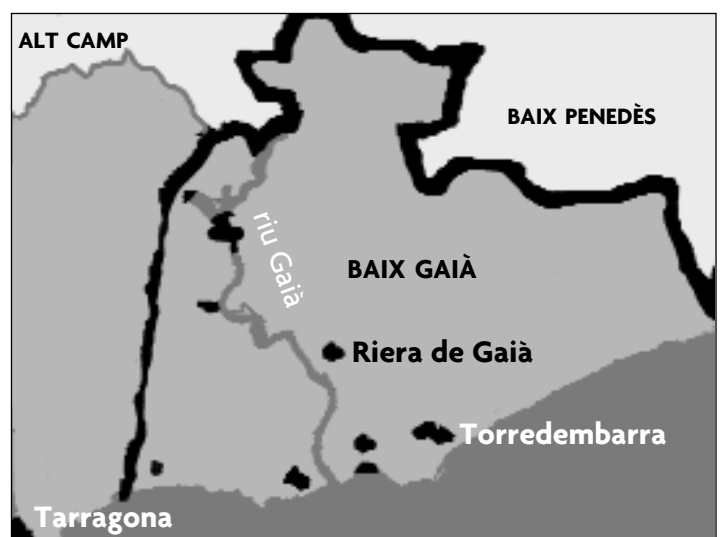
A iniciativa de l'agrupació d'electors Alternativa Baix Gaià i diverses entitats de la comarca s'ha engegat una campanya amb el

“El Baix Gaià reclama ser reconegut com a comarca per motius històrics i pràctics”

lema “El Baix Gaià és comarca” que pretén fer arribar la veu dels ciutadans d'aquesta zona al Parlament. Els motius que esgrimeixen per ser reconeguts oficialment com a comarca es poden trobar en un dossier que han editat després

d'un procés participatiu on han participat diversos agents socials de les diferents poblacions, entre aquests podem trobar la necessitat de crear una mancomunitat de serveis entre els pobles del Baix Gaià, poder mantenir un creixement urbanístic ordenat que fugi de l'especulació i preservi els espais d'interès natural davant no sols davant l'arribada de nous ciutadans provinents de d'altres països sinó també de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, o millorar la xarxa de comunicacions, a més dels antecedents històrics que lliguen aquests pobles i que en són una raó de pes.

La necessitat d'arribar als mitjans de comunicació ha estat un factor decisiu perquè s'hagi optat per organitzar una campanya popular que passi per l'edició de material, l'actuació institucional a les corresponents localitats, etc. A més, els promotors realitzaran una “gira” a les diferents poblacions per introduir-hi el debat i intentar crear complicitats en tots els àmbits socials. ☺

Per contactar:

Campanya "El Baix Gaià és comarca"

Alternativa Baix Gaià
C/ Santa Rosalia (Torredembarra)

alternativabg@hotmail.com

La Girona invisible

UN COL·LECTIU DEL BARRI DE FONT DE LA PÓLVORA REALITZA EL DOCUMENTAL *CHAVORRILLOS D'AVUI EN DIA*, SOBRE LA REALITAT DELS JOVES GITANOS

Els xavals del barri més estimagitzat de la capital de l'Onyar combaten els estereotips mediàtics i denuncien l'oblit de les institucions

✉ **Rafa Virosta**
/expressions@setmanaridirecta.info/

Font de la Pólvora és un dels barris més desfavorits de Girona, allunyat del centre de la ciutat, i format per uns 500 pisos que es van construir als anys 70 per intentar solucionar el barraqisme. La majoria de la població és gitana i darrerament també acull immigrants econòmics que arriben al barri a la recerca d'habitatge assequible. Es tracta d'un barri desconegut per a la majoria de gironins i marcat per tot tipus d'estereotips associats a situacions conflictives i negatives.

Joves.com és un col·lectiu de joves que es va crear l'any 2001 a Font de la Pólvora i que es reuneix al Centre Cívic Onyar. Els objectius del col·lectiu són dinamitzar el barri i promoure la participació comunitària mitjançant diversos projectes i activitats (xerrades, tallers, implicació en les festes del barri, sortides...); fer difusió i reivindicar la cultura del poble gitano; i abordar les problemàtiques dels joves en l'accés a l'habitatge, la discriminació i la precarietat en el treball, o l'emanipació i l'autonomia personal.

Històries de joves

Un dels projectes del col·lectiu per a trencar els tòpics i destacar els aspectes positius del barri ha estat la realització del documental

Chavorrillos d'avui en dia.

Chavorrillos significa joves gitanos en caló, i el documental, d'uns 40 minuts, és una aproximació a la quotidianitat dels joves a partir de diverses històries personals. Els mateixos xavals del barri expliquen les seves experiències i reflexions, les seves inquietuds, els projectes personals, els somnis i sobretot les ganes de canviar la imatge social negativa que es té de la Font de la Pólvora i d'ells mateixos pel simple fet de ser gitanos.

Els testimonis dels i les joves, amb una aportació alegre i positiva, posen per damunt de tot la comunitat, la hospitalitat, la coexistència i la solidaritat entre els veïns com a senyals d'identitat del barri. També abordem diferents situacions que els afecten en el dia a dia com el món del treball, les relacions entre gitanos i païos, les tradicions del poble gitano, la formació i els estudis, la discriminació quotidiana en botigues o discoteques, o el rebuig i la por.

La ciutat invisible

Els barris de Vila-roja i la Font de la Pólvora són la cara oculta de Girona, la que no apareix mai als fulletons turístics ni a les estadístiques que situen les comarques gironines en un dels nivells de benestar més elevat de l'Estat espanyol. Van ser creats per ordre governativa l'any 1972, per acollir

els grans nuclis de barraqisme que en aquella època hi havia a Montjuïc i al costat del Ter, i per donar sortida a les famílies real·lotjades en els anomenats Albergues Provisionals construïts pel règim franquista.

La deficient planificació, la lentitud de les obres i els problemes en la construcció de les canonades subterrànies, a més dels malentesos entre les diferents administracions, van allargar el procés fins al l'any 1978. Aquell any el ministeri espanyol d'Obres Públiques lliurava les claus als nous propietaris de 500 pisos, que van pagar entre 30.000 i 60.000 pessetes de l'època per l'entrada. Els nous habitatges de Font de la Pólvora no van esdevenir tan dignes com s'havia pensat, per la qualitat de la construcció, les deficiències estructurals i la manca de serveis al barri.

Des de llavors, la història de Font de la Pólvora ha estat marcada per les promeses incomplertes dels polítics i la problemàtica de la droga. Els Mossos d'Esquadra consideren el barri com el principal nucli de distribució d'heroïna de les comarques gironines. Els seus habitants només apareixen als mitjans de comunicació quan hi ha batudes policials, detencions o successos violents. La darrera, l'empresonament de cinc suposats membres del clan

Cortés, arran d'una operació anti-droga el passat mes de febrer batejada com a Operació Pegaso.

Política d'enderroc

Al mateix temps, l'entorn s'ha degradat i ha esdevingut el fenomen de l'ocupació de pisos que han anat quedant buits. La política de l'empresa pública de la Generalitat Adigsa, que gestiona l'habitatge de protecció social a Catalunya, ha estat la de l'enderroc. "Es tracta de donar més qualitat de vida al barri", deia l'alcaldessa de Girona, Anna Pagans, en consumir-se la demolició del bloc del carrer Acàcia el març de 2003. El 2001, Adigsa ja va enderrocar un altre edifici de Font de la Pólvora, situat al carrer Roure.

Com aconseguir-lo?

Joves.com també han elaborat una web per donar a conèixer el barri, on a més es pot trobar informació sobre el poble gitano i recursos per a joves. El documental no té distribució però es pot sol·licitar mitjançant la web www.iespana.es/jovescom o escrivint al correu.

“També escolto jazz”

PD BARRUT

IMPULSOR DE LA GRESCA CATALANA

Darrera la màscara del punxadiscos (PD) Barrut s'amaga Èric Herrera, membre de bandes com Dijous Paella o Glissando*. PD Barrut renova les pistes de ball amb el concepte “gresca catalana”.

De què va això?

És una manera d'anar de marxa, ja sigui en un bar, en una discoteca o a casa d'uns amics, escoltant música en català. Després de moltes dècades voltant per antres de tota mena, i acostumat a ballar només música espanyola o anglosaxona, crec que la música popular en català ja té prou currículum per sonar amb normalitat.

Què podem sentir en una sessió de PD Barrut?

Coses modernes, com Brams o Els

Pets, o més tradicionals —que no vol dir de l'edat mitjana— amb grups com Pomada o Dijous Paella. I també hi ha la vessant retro. Aquí podem sentir des de Guillermina Motta a La Trinca, Ramon Calduch o Tomeu Penya.

I la gent com reacciona?

Déu n'hi do la de bolos que tinc. La gent s'ho passa bé: depen del context. L'altre dia fins i tot vaig punxar l'Albert Bueno... El coneixes?

No tinc el gust...

És un cantant nordcatalà que té una cançó dedicada al trenet groc del Conflent. Brutal. Però m'he d'adaptar a les circumstàncies. Tan puc punxar en un bar com en un casal del rotllo. L'altre dia fins i tot em van llogar a casa d'uns amics una mica pijets...

Progres catalans, vaja. I vam funcionar bastant bé amb grups com Joan Miquel Oliver, Glissando*...

I el moviment de la “gresca catalana” s'exten...

El concepte va néixer entorn de la gent del bar Jimmy Jazz d'Igualada. En Jimmy, el factòtum del projecte, va ser dels primers en muntar festes d'aquest estil. I ara s'està extenent.

No hi ha circuit pels PDs, però...

Això anirà a l'alça. La gent s'està adonant que la música catalana serveix per anar de marxa. Jo tampoc sóc un ortodox! També escolto jazz.

Un objectiu de futur?

El dia que la “gresca catalana” sigui, senzillament, la gresca.

Esperentejar

↳ Lèlia Becana

/expressions@setmanaridirecta.info/

Lloc: Casa de colònies Can Brugarola, Canet de Mar
28, 29 d'abril i 1 de maig
www.esperanto.cat

Jornades esperantistes per una llengua viva i universal

L'esperanto va néixer amb la idea de servir de llengua comuna a les diferents cultures per tal d'afavorir la comunicació entre elles. Fou el 1887 quan Zamenhof publicà la primera gramàtica d'aquesta llengua, amb una estructura molt simple i regular, i des de llavors la tasca de les associacions esperantistes ha estat la d'oferir un espai on practicar-la i divulgar-la. A nivell lingüístic es tracta de trobar les semblances entre les llengües i no pas les diferències, creant una llengua assequible a tothom. També significa una salvaguarda per les llengües minoritzades ja que ajuda a combatre l'imperialisme lingüístic oferint una llengua no vinculada a cap estat.

L'Associació Catalana d'Esperanto (KEA) —membre de

l'Associació Universal de l'Esperanto, amb seu a Rotterdam— ha estat, des de 1982 i reprenent les activitats de la Federació Catalana d'Esperanto desapareguda durant la guerra, l'encarregada al nostre país de difondre aquesta llengua, a més de donar a conèixer la nostra cultura arreu del món. Manté grups locals a Barcelona, Sabadell, Vilanova i la Geltrú, Prada de Conflent i Mallorca, que disposen d'un servei de biblioteca i hemeroteca i que organitzen cursos regularment.

Però la KEA no està sola ja que arreu del món hi ha tot d'institucions que formen un entramat cultural d'un gran potencial: centres culturals, arxius i biblioteques, emissores de ràdio, 136 editorials, a més d'una creixent

presència a la xarxa. Dos mitjans tan diferents com Indymedia i Le Monde Diplomatique ofereixen una versió en esperanto de les seves edicions. També compten amb una Acadèmia que vetlla per la salut i l'evolució de l'esperanto.

Durant els dies 29, 30 d'abril i 1 de maig, la KEA organitzarà a Canet (Maresme) les 3es Jornades d'Esperanto. Al programa de les jornades hi ha lloc per conferències sobre aspectes lingüístics, històrics i culturals de la llengua, es podrà veure una exposició i s'impartirà al llarg dels tres dies un curs d'iniciació. Cada jornada finalitzarà amb una vetllada en que es projectarà una pel·lícula i hi haurà música i ballaruga.

Recuperant els ateneus republicans

↳ Lèlia Becana

/expressions@setmanaridirecta.info/

Lloc: Ateneu de Nou Barris
c/ Portlligat s/n, Barcelona
Fins el 30 d'abril

L'Ateneu hissa la tricolor durant l'aniversari de la República

Una exposició sobre com Nou Barris va viure el 14 d'abril de 1931 ens aproparà al particular homenatge que l'Ateneu de Nou Barris vol retre al que consideren “un fet històric amb una simbologia i una repercussió en l'imaginari de molts ciutadans”: la proclamació de la República. En motiu de la commemoració del 75 aniversari, ens ofereixen tres dies amb un programa d'activitats lúdico-reivindicatives que ens faran passar molt bones estones al temps que refresquem la memòria històrica, sempre amb la imatge del barri obrer a la retina. Una exposició elaborada amb nombrosa documentació gràfica aportada per la Biblioteca del Pavelló de la República, amb notícies de premsa i cartells, incidint sempre en com era el barri, conegut

llavors com els afores de Sant Andreu. Es podrà visitar del 7 al 30 d'abril.

La Primavera Republicana s'inicià el 7 d'abril amb la inauguració de l'exposició i una xerrada de la que fou responsable d'Educació durant la Segona República, la pedagoga Dolors Canals. Al vespre va arribar el torn dels incombustibles Accidents Polipoètics amb l'espectacle “Franco ha muerto o cómo idiotizar a un pollo”.

L'acte de cloenda tindrà lloc el 28 d'abril amb una vetllada molt moguda: primer la projecció del documental “Entre el fraude y la esperanza” seguit d'un sopar republicà (serà pel color de les menges?). Un cop amb la panxa plena arriba el torn de la música, amb dues bandes que fan honor

al seus respectius noms: la Gran Orquestra Republicana i l'Orquestra de Trinxera. Els primers venen de Mallorca amb una barreja de música i els segons recuperen des de les barricades de la Guerra Civil les cançons antifeixistes i revolucionàries.

Per acabar de conèixer el barri, ens proposen una passejada el dia 30, organitzada per l'Arxiu Històric de Roquetes, que aprofitarà l'ocasió per a editar un llibret explicatiu. Es tracta de caminar pels carrers i places que ja existien l'any 1931 i que servirà per a reconstruir el costumari de Nou Barris.

Ignacio Rodas
ANTI-NEGRI Libro Primero, Crítica de la filosofía y la economía críticas

Ignacio Rodas
ANTI-NEGRI Libro Segundo, Política reformista y política revolucionaria

Ignacio Rodas
EL MOVIMIENTO ANTICAPITALISTA Y EL ESTADO

EDICIONES CURSO

www.edicionescurso.com
pedidos@edicionescurso.com
edcurso@edicionescurso.com

Contractació oberta 2006

EL KAPEL (color humano)
Los Guachis
Juanón el Equilibrista
El Pollito de California
Butumbestà
BarXino
Maguilar

afurular@setmanaridirecta.com
Tel:91.443.01.90 Fax:93.329.71.52

Bullanga Revolució 2006. Roig+Answer+ATK

Hi va haver un temps en què en aquest país en què per parlar de punk rock s'havia de fer referència a un grup: Inadaptats. La banda de Vilafranca del Penedès van decidir posar punt i final a la seva trajectòria ara farà tot just un any, deixant enrera set discos que han marcat època.

De les cendres de la discogràfica que van generar al seu entorn, Bullanga Records, neix ara el portal www.bullanga.com, impulsat pels exmembres del grup. El col·lectiu penedesenc ha decidit aprofitar les oportunitats d'Internet per difondre la seva música: a partir d'ara, els nous projectes dels exInadaptats es podran descarregar gratuïtament d'Internet.

La primera acció de la nova

Bullanga ha estat organitzar una gira arreu dels Països Catalans durant els mesos d'abril, maig i juny. Amb el nom explícit de Bullanga Revolució 2006, hi participen tres grups de l'escuderia: Answer, uns històrics del metal català, Roig, el nou grup del baixista d'Inadaptats, Bull, i el misteriós col·lectiu de dj's ATK. I amb l'entrada de cada concert, un disc recopilatori gairebé de col·leccionista amb les tres bandes.

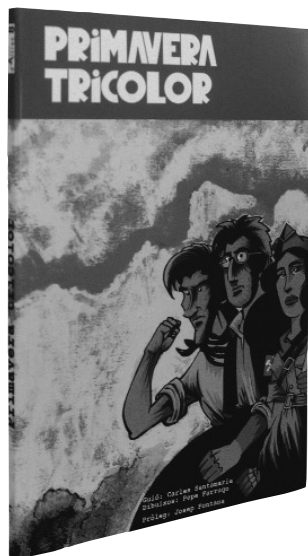
El denominador comú musical és la contundència. Answer, una formació del barri de Vallbona de Barcelona, acaben d'enregistrar el seu nou disc, Reprenent respostes. Practiquen un metal pesant amb tocs de hardcore melòdic, en la línia de bandes com Habeas Corpus o Rage Against the Machine. Roig,

en canvi, té com a bandera el rock estripat de grups com Barón Rojo, Barricada o La Banda Traperera del Río. El seu primer disc, Els llops no ploren, ja està penjat de la web de Bullanga.

De qui menys se sap és del críptic col·lectiu de dj's ATK. Ens han dit que punxen clàssics del punk-rock com Sex Pistols, Ramones o Stiff Little Fingers, però sempre donant a les cançons un toc malaltís. Veurem què són capaços de fer...

PRÒXIMES DATES:

Barcelona (sala KGB)
28 d'abril (10 euros + disc)
Santa Eugènia de Berga (pavelló), 30 d'abril
Sabadell (sala Seattle)
5 de maig
Riudarenes (sala Vietnam)
6 de maig

Primavera Tricolor

CARLES SANTAMARÍA
I PEPE FARRUQO.
FUNDACIÓ PERE ARDIACA

En el marc dels actes de commemoració del 75è aniversari de la Segona República, la Fundació Pere Ardiaca, entre altres actes, ha editat un còmic en el que tres joves amics de diferents ideologies reviu moments assenyalats d'aquella efemèride: l'alçament feixista del 18 de juliol, la proclamació de la República catalana, les eleccions del 33, el sufragi femení...

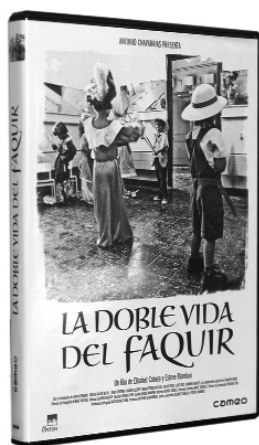
El guió de Carles Santamaría ve avalat per l'assessorament de l'historiador Josep Fontana, autor també del pròleg que ens situa, sense aprofundir gaire en detalls ni matisos, en el context dels fets. Els dibuixos, en blanc i negre, són del dibuixant Pepe Farruqo.

En la part final del còmic, amb una tirada de 2.500 exemplars i produït per Debarris, s'afegeix una cronologia dels fets de 1931 a 1937 i una breu bibliografia dels llibres amb els que s'han documentat.

És una eina molt pedagògica i efectiva per a divulgar el règim republicà i en el que determinats valors com la justícia, la llibertat i la igualtat en surten privilegiats.

La doble vida del fakir

DIRECTORS:
ESTEVE RIAMBAU I
ELISABET CABEZA
PAÍS: CATALUNYA, 2005
DURACIÓ: 91'
EXTRES DESTACATS:
PEL·LÍCULA ORIGINAL
IMIGRANT AL FAQUIR
(1937) I COM ES VA FER.

L'any 1937, els orfes d'un col·legi de Sant Julià de Vilatorrada es converteixen en actors improvisats de la pel·lícula imitant al fakir, dirigida pel cineasta amateur Felip Sagués. Refugiat durant la guerra civil en aquest poble pròxim a Vic, Sagués realitza una deliciosa pel·lícula amb els xavals disfressats de sultans i exploradors. La batalla campal que interpreten a la pel·lícula remet a una guerra molt més terrible i real. Els periodistes Esteve Riambau i Elisabet Cabeza, descobridors anys després d'aquesta cinta perduda, reuneixen de nou en aquest documental els protagonistes originals del film, ara octogenaris. R.P

La cultura anarquista a Catalunya

FERRAN AISA. EDICIONS 1984

El llibre de Ferran Aisa descobreix la ideologia anarquista basada en l'acció directa, el federalisme, la solidaritat i el suport mutu quallarà en una gran part de la societat catalana. Els anarquistes no deixaven res al marge, i així podem esbrinar com s'organitzen en grups d'afinitat de tipus naturista, esperantista, espiritista, pacifista, ateu, individualista, neomalthusià i sindicalista. El pensament filosòfic és present en l'obra i en l'acció dels llibertaris que pregonen el retorn a la natura, al frugal i paradisiac jardí de l'acràcia, anticipant-se en molts anys als actuals ecologistes: són partidaris de l'agricultura biològica, del vegetarianisme,

de la medicina naturista, de l'amor lliure, del nudisme...

Els llibertaris seran uns gran difusors de la seva filosofia i encetaran campanyes contra l'analfabetisme i a favor de l'educació i la cultura per a tothom. I això ho duran a terme a través del comportament ètic, del teatre, de la literatura, de l'art i dels ateneus llibertaris, les cooperatives i les escoles racionalistes.

L'última part del llibre aborda l'esclat revolucionari de 1936 i les seves conseqüències polítiques, socials i culturals: el paper de la CNT-FAI, les col·lectivitzacions, les Dones Lliures, la Universitat Popular, el CENU i altres realitzacions llibertàries.

publicitat

VIRUS EDITORIAL

c./Aurora núm. 23
08001 Barcelona
www.viruseditorial.net

NOVETATS

Teresa Claramunt
Maria Amàlia Pradas
333 pàgines / 16 euros

Jo també haguera volgut cridar Germinal!
Koldo Izagirre
140 pàgines / 11 euros

Apaga y vámonos és el nou documental de la productora barcelonina Andoliado, dirigida i coguinotitzada per Manel Mayo. Es tracta d'un recull de testimonis afectats la construcció de la central hidroelèctrica Ralco al l'Alt del riu Bio-Bio, Xile per part

d'Endesa. El documental fa un repàs dels inicis del projecte, l'any 1997 quan va la resistència indígena va aconseguir frenar-lo, passant per la privatització d'Endesa que va facilitar la inundació de la vall Ralco el de maig del 2004. Des de llavors, la primera hidroelèc-

trica espanyol ha expulsat 70 famílies indígenes, que s'han vist obligades a viure a 2000 metres d'alçària, a més d'aplicar la llei antiterrorista instaurada per Pinochet a l's maputxes que

van lluitar per defensar el seu espai vital. **Apaga y vámonos** s'estrena el proper divendres 28 als cinemes Casablanca de Barcelona, pg de Gràcia, 115. T e l :

Aquest diumenge a Can Masdeu de 10 a 20h, Kanyadomo, un taller creatiu d'arquitectura per aprendre a crear espais de vida amb molt pocs recursos. Partint de les teories de Buckminster i la seva "geometria de la natura". Impartit per l'arquitecte i urbanista Hugo Acuña. Reserveu plaça a: pic@moviments.net. Porteu diaris, cordills, papers de colors i llanes. Hi haurà dinar al Rurbar i festa a partir de les 21h.

Arts visuals

Divendres 28

19.30h Video-fòrum: *Pégale candela*. Organitza Ateneu La Torna i Assemblea Bolivariana de Catalunya de solidaritat amb el poble de Veneçuela. Gratuït. Casa de la Solidaritat, c/ Vistalegre, 15, baixos. Barcelona.

20h Projectió de Calle Jujuy, documental dels sancugatencs Judith Jakovkis i Xabier Aaraujo sobre la sucra Ledesma. Amb la presència d'Alejandro Andreassi Cieri, professor d'Història Contemporània de la UAB. Organitzen: Col·lectiu Antimilitarista de Sant Cugat (CASC) i Plataforma Argentina Contra la Impunidad. Col·labora Associació Cultural Pentagrama. Gratuït. Casa de la Cultura, c/ Castellví, s/n. Sant Cugat.

20h Documental *The corporation: Planeta SA*. Vídeo-fòrum. David Ll., Xavi S.. Informe de les transnacionals a Colòmbia. Gratuït. Ateneu Rosa de Foc, c/ Verntallat, 26. Barcelona.

Divulgació

Dijous 27

19.30h "Taller pràctic contra l'assetjament immobiliari" i presentació de la Carta contra la Violència Immobiliària. C.C.Zona Nord > Av. Rasos de Peguera 19-25. Barcelona.

19.30h Presentació del llibre *Pinturas de Guerra*, dibujants antifascistes en la guerra civil espanyola. Hi intervindran Eduardo Pons i Miguel Sarró, prologuista i autor del llibre respectivament. Biblioteca Pública Arús. Pg de Sant Joan, 26. Barcelona.

20h Xerrada: "Aturem la reforma laboral", a càrrec de la CGT. Ateneu 24 de juny. C/ Auriga núm. 6, baixos. Girona.

20h Trobada-discussió sobre l'experiència dels nosaltres. Es parlarà sobre vida privada i gestació d'espais col·lectius. Organitzat pel col·lectiu *Espai en Blanc*. Bar horitzontal, c/ ferlandina, 29. Barcelona

Divendres 28

20h Xerrada a càrrec de Txema Andreu, tècnic del projecte GEPEC Energia per a la promoció de l'aprofitament de l'energia solar. Organitza: Grup d'Estudi i Protecció dels Ecosistemes del Camp - Ecologistes de Catalunya al local del GEPEC-EdC c/ d'En Vilar, 5 2n. Reus

20.30h Sopar tertúlia: mitjans de comunicació alternatius [diferents projectes; una finalitat] Hi participaran:

Diagonal, Directa, L'accent, elsud.org. 6 .c/ del Carme, 20 7, GIRONA.

Dissabte 29

Jornades d'esperanto al Maresme. Dies 29, 30 i 1. Organitza: Joventut Catalana d'esperanto. Casa de colònies Gastejo, Canet de Mar. +info: <http://www.esperanto-ct.org/3printempa/>

Arts escèniques

Dijous 27

20h Última Llamada - Dansa / Performance acàrrec de Rafael Alvarez (Portugal) - Un espectacle sobre el viatge, la fugida, l'enyorança i tot allò que la distància ens ensenya a apreciar. 6 . L'Antic Teatre. c/ Verdader i Callis 12. Barcelona. Tel: 93 315 23 54. També divendres 28 i dissabte 29 a les 21:00h, i diumenge 30 a les 20:00h.

Divendres 28

23 h Danza Vertical: Compañía B-612 presenta *Disolviendo Muros*. Dins el cicle la primavera republicana. Gratuït. Ateneu Popular de 9Barris, c/ Portlligat, 11-15. Barcelona. Tel.: 93 353 95 16

Música

Divendres 28

23h Festa del 5è aniversari d'elsud.org. Ateneu La Pioixa, c/ Almeda. Bordils.

Dissabte 29

23.30h Dins *Unu du maiu festival*, concert Che Sudaka, Sagarroi, Doctor Fargo, El sobrino del diablo. 6 . Casino de Calaf . Avinguda de la Pau, núm. 30, Calaf

22h Tango, milonga, espectacle. CSO La Makabra. c/ Tanger, 40. Barcelona.

22h Jornades anarcosindicalistes. Amb Lost Revolt, No President, entre d'altres. Organitza: CNT. 3. F actoria de so. Santa Maria, Mallorca.

22.30h *Plouen catximbos* presenten el seu nou disc a l'espai Terra Dolça Gratuït. c/ Enric Granados, 8. Sant Cugat del Vallès.

sortim de casa

Divendres 28

20.30h Concentració per la llibertat dels i les preses polítiques catalanes. Plaça de la Vila. Vilanova i la Geltrú.

Dissabte 29

II JORNADA SOBRE TREBALL I ECONOMIA

El Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN) organitza aquesta jornada previa a l'1 de maig per tractar les (contra)reformes laborals impulsades pels estats espanyol i francès. Escola La Sala, Llinars del Vallès. +info: <http://www.psan.net/>

Dilluns 1

11h Mani pel dia del/la treballador/a. Convoca: CNT-AIT. Arc de Triomf, Barcelona.

11.30h Mani *Contra la seva competitivitat, solidaritat*. Via Laietana, plaça de l'Àngel. Barcelona.

12h Mani pel 1r de maig. Dinar vegetariana, míting i Festa popular amb actuacions. Pça d'Esapanya. Palma de Mallorca.

SSAS

17.30h Mani *Precarietat zero, ni a la vida, ni a la feina*. Plaça Universitat. Barcelona

La indirecta

L'ENTREVISTA // DIEGO CAÑAMERO, SINDICATO DE OBREROS DEL CAMPO (SOC)

“L'únic que ha fet la Duquesa d'Alba és explotar els nostres avis, els nostres pares i, ara, els companys immigrants”

David Fernández

/opinio@setmanaridirecta.info/

En la història ridícula del tot al revés, el passat 28 de febrer, diada d'Andalusia, Manuel Chaves nomenava “filla predilecta” Cayetana Fitz-James Stuart, la Duquesa d'Alba. Paradoxes kafkianes del directe i el protocol, la més gran terratinent espanyola rebia el títol mentre al carrer ressonava l'himne oficial andalusí —“andaluces levantaos, pedir tierra y libertad”— escrit per Blas d'Infante, assassinat el 1936 al quilòmetre quatre de la carretera de Carmona pels mateixos que van defensar les propietats i interessos de la duquesa. Mentre això passava —paradoxes del tarannà i del pilotes fora— 2.000 jornaleros i jornaleres protestaven in situ contra un nomenament inèdit, insòlit i vergonyós i eren rebuts violentament a cap de porra i càrrega policial.

I paradoxes de l'economia neoliberal i l'Europa de les dues velocitats i una sola policia, mentre la Duquesa d'Alba segueix sent la “camperola” europea més subvencionada per la PAC, amb 2 milions d'euros anuals per no fer ben poca cosa en les seves 34.000 hectàrees, 110 membres del Sindicato de Obreros del Campo es troben actualment processats. En una nova volta de cargol repressiu a les mobilitzacions del camp andalusí, que lluita fa segles, i fa 30 anys des del SOC, contra l'anacronisme de la noblesa, el caciquisme i el latifundi i per una reforma agrària que el nou (i el vell) estatut tornen a oblidar. Encara a la Andalusia de les Marbelles, les tupinades i el diner negre. Encara ara. Encara el 2006.

La Duquesa d'Alba, “filla predilecta d'Andalusia”. Per riure o per plorar?

Que una aristocràcia que és directament responsable del subdesenvolupament andalusí i les injustícies socials rebí distinció tan elevada d'un govern socialista és una insult a la Humanitat sencera en ple segle XXI. Un desafiament a la raó, allà on l'acumulació de fortunes s'ha fet a costa del patiment, l'espoli i la humiliació dels més humils.

I va Chávez i la condecora...?

Amb cops als jornaleros i medalles als terratinents. I a més, per la contribució al desenvolupament d'Andalusia, que té un milió de pobres i mig milió d'aturats! Una aristocràcia que rep regalats cada any més de 700 milions de les antigues pessetes, 318 directament de la UE. Per no fer absolutament res. I que a la sortida va dir que érem una colla de “delinqüents”. Tot ben feudal.

I CCOO i UGT que diuen?

Secretari General del Sindicato de Obreros del Campo (Andalusia). Barcelona, 4 d'abril de 2006

No han dit res. Només el ple municipal de Los Corrales —governat pel PSOE— ha protestat i rebutjat la condecoració. Per unanimitat: els seus 7 regidors i 4 nostres. A la Diputació de Sevilla, PP i PSOE van votar plegats a favor. La resta, la llei del silenci.

Al Brasil, el 1% dels terratinents usurpen el 50% de la terra...?

A Andalusia, el 2% dels terratinents posseeixen el 50%. Un altre insult. Enorme. Qualsevol govern, mínimament ètic, hauria de prohibir-ho i no permetre-ho. La terra no ha de ser de ningú i ha d'estar al servei de les necessitats humanes. Però Andalusia continua sent terra de grans abusos, grans desigualtats i grans terratinents. Els de sempre. Els Candau, els Guardiola, els Osuna, els Figueroa-Domeq, els Terry, el Duc de l'Infantat, els Beca... i fins a José de la Cámara, íntim de Franco. Una llarga llista. De cacics purs que es pensen que disposen de la vida aliena i que tot és seu.

Mentrestant Chávez diu que el SOC és del segle XIX. De quin segle antic és l'estructura de la propietat de la terra a Andalusia?

No només l'estructura sinó també les condicions de vida i treball. Fa mesos vam descobrir en un cortijo 80 poloneses vivint amuntegades en lliteres en condicions infrahumanes. Només es podien dutxar cada dos dies, amb sort. L'empresari els hi cobrava 3 euros diaris. Vam fer el càlcul i ja havia guanyat 12.000 euros. Avui el 20% dels propietaris s'enduen el 80% de totes les subvencions. Només l'any passat 7 propietaris han cobrat —per tenir terres, no pas per conrear-les— 15 milions d'euros, perquè abans la subvenció estava vinculada a la producció, i ara només a la propietat, a

“La ‘burocràcia sindical’ del SOC hi cap, literalment, en un taxi. Som tres i l'advocat, que quan no té judici ens l'emportem a ocupar terres”

les terres que tinguís. Més diners malbaratats a fons perdut a les butxaques dels qui més en tenen.

I del paradigma racista i classista de l'El Ejido, què en queda...?

No ha quedat en res, judicialment parlant. Res de res. I aquí pau i després glòria. Tot impulsat pel govern municipal enmig d'una ghetització i un racisme frepant i d'escàndol: entra un ciutadà magrebí i demana una cervesa i li demanen 12 euros per servir-lo. Hi ha un alcalde feixista que ha volgut que no obrissim seu i l'hem hagut de comprar de tapat. Allà van matar un company jornalero, apunyalat. Ens han prohibit concentracions per denunciar els grupuscles neofeixistes. El subdelegat ho minimitza tot.

I el SOC?

Som la primera força al camp andalusí amb 20.000 afiliats. També tenim 110 regidors, 6 alcaldes, un diputat i enguany 40 unions locals noves. I seguim creixent malgrat la campanya de criminalització i de presentar-nos mediàticament com un sindicat tranuïtat, radical i esvalotador.

Convidats per la FTC, la IAC i Estibadors del Port de Barcelona heu vingut a denunciar la repressió sindical?

Som 110 militants que estem a l'espera de judici i 500 que han estat represaliats en els darrers anys. Ara ens han regalat una multa de 6.000 euros per manifestació “falsa”. Vam convocar i comunicar una manifestació a Sevilla. Vam anar només 50 persones per despistar, mentre centenars de companys ocupaven les pistes de l'aeroport i bloquejaven el tràfic aeri. La idea no els va agradar gaire, és clar. I ara estem fent col·lectes, preparant una trobada internacional per rebutjar la repressió i demanant solidaritat.

I l'estructura del sindicat?

Som estructures populars, comunitàries i militants. La “burocràcia sindical” del SOC hi cap, literalment, en un taxi. Perquè som tres i l'advocat, que quan no té judici ens l'emportem a les ocupacions de terres... Mentre CCOO i UGT van enviant gent de Danone a firmar el conveni del camp.

Amb aquest panorama on posem la directa, company...?

On? En la direcció correcta, sense dubtes. I tenim una cosa ben clara: la direcció correcta sempre és contrària. És contra el sistema actual, contra els terratinents, contra els partits “café amb llet”... I això té un costós òbviament, però els drets mai s'han conquerit sense rebel·lia. I també, tanmateix, des d'una altra premissa bàsica: diem que si no ho podem fer en un any, ho farem en dos, en tres, o en quatre. O en un milió, és igual. Perquè allò important és que no es pot renunciar a la grandesa de l'ésser humà i la seva dignitat: que és la transformació social. ●

Que es foti, la bona literatura

Mathew Tree

/opinio@setmanaridirecta.info/

Escric això poc abans del dia de Sant Jordi i inevitablement per aquestes dates les discussions habituals sobre els baixos índexs de lectura i la manca d'interès per l'anomenada bona literatura adquireixen una certa urgència.

La major part dels arguments esgrimits durant aquestes discussions, diria jo, estan basats en uns fonaments que no s'aguanten per enlloc.

Per començar, es dona per descomptat que existeix una cosa

El secret és llegir aquells llibres que et parlen com si fossin vius

dita “literatura”, com si es tractés d'un material físic, com l'aire o l'aigua. Mai no oblidaré el pobre venedor d'Òmnium Cultural que va trucar a la meua porta fa 20 anys amb la pregunta: “T'agrada la literatura catalana?”, com si es tractés d'un sac de patates que s'havia de comprar sencer o bé deixar que es podris al magatzem.

El fet és que no hi ha “literatura catalana” (o espanyola o anglesa o francesa, etc.) en el sentit d'un cos homogeni d'obres que presenten una cara uniforme a la resta del món. Només hi ha autors individuals que opten per fer servir un idioma determinat en el marc d'una cultura determinada, i que després fan exactament el que volen i poden.

És a dir, el secret no és llegir automàticament la suposada “bona literatura” de cada país (presentada en una vitrina pels crítics literaris respectius) sinó aquells llibres que et parlen com si fossin vius —vius!— vinguin d'on vinguin.

